

GERÇEK BİR ARKADAŞ.

ROMAN.

ADELİNE ÇAVUŞ TARAFINDAN

"Evin Şansı", "Bir Ömür Boyu Ceza" vb. yazar.

Mgerçek:

JOHN LOVELL & OĞUL,

23 ST. NİKOLAS SAĞAÇ.

GERÇEK BİR ARKADAŞ

BÖLÜM I.

UYGUN OLMAYAN BİR ARKADAŞLIK.

Janetta müzik mrebbiyeydi - özel bir önemi olmayan kahverengi küçük bir Şeydi ve Margaret Adair güzel ve bir mirasıydı ve kendilerini gerçekten çok Őekin sanan insanların tek kızıydı; yani ikisinin pek ortak noktası olmadığını ve birbirlerini çekmelerinin pek olası olmadığını düŐünebilirsiniz. Yine de, farklı koŐullara rağmen, yakın dost ve mttefikiler; ve Bayan Adair'in herkesin gözdesi olduğu ve Janetta Colwyn'in en perişan fraklı Ğrenci-Ğretmen olduğu, tüm küçümseyen ve zor iŐlerin çoğunu yapan aynı moda okulda birlikte olduklarından beri böyleydi. . Ve Bayan Adair'in zavallı küçük Janetta'ya olan bağlılığı birçok yönden büyük gcendiriciydi.

Okul müdürü Bayan Polehampton birden fazla kez, "Bu uygunsuz bir arkadaşlık," dedi, "ve Leydi Caroline'ın bundan nasıl hoŐlanacaĖını bilmiyorum."

Leydi Caroline, elbette Margaret Adair'in annesiydi.

Bayan Polehampton bu konudaki sorumluluğunu o kadar derinden hissetti ki sonunda sevgili Margaret'iyile "ok ciddi" konuşmaya karar verdi. Janetta, kendisini özellikle sevimsiz hale getireceği zaman, hep "sevgili Margaret'imden" söz ederdi, derdi. Çünkü "sevgili Margaret" okulun gözde Ğrencisi, gözde öğrencisiydi: Mükemmel terbiyeli havası, diye düşündü Miss Polehampton, tüm okula ayrıcalık katıyordu; ve inceliği, örnek davranıŐı, çalıŐkanlıĖı ve yeteneği, daha az baŐarılı ve daha az terbiyeli öğrencilere verilen birçok dersin temasını oluŐturdu. Çünkü Margaret Adair, tüm geleneksel beklentilerin aksine, güzel ve terbiyeli olmasına rağmen aptal değildi. Son derece zeki bir kızıydı; bira sanat ve baŐarıya yeteneği vardı ve zevkindeki incelik ve bazen yetenekli olduğunu gösterdiği mükemmel ayrımcılığıyla dikkat çekiciydi. Aynı zamanda, o kadar zeki değildi ("o kadar değil*Őil ıŐıl* zeki," bir arkadaşı bir keresinde ifade etmişti) - tıpkı bir arının en elveriŐsiz koŐullar altında bal toplaması gibi, evik zekası bilgi toplayan küçük Janetta Colwyn gibi. atı altında küçük bir oda, kıŐın buzhane, yazın fırın gibi olan bir oda, hiçbir zaman derslerine yetiŐemezdi ve çoğu zaman dersleri tamamen kaırırdı; ama bu dezavantajlara rağmen, genellikle kendi bölümündeki en ileri Ğrenci olduğunu kanıtladı ve Ğretmen adaylarının ödül almasına izin verilseydi, okuldaki tüm birincilik ödüllerini alıp götürürdü. Buna kesinlikle izin verilmedi.

Küçük mürebbiye için, aileleri okul ücretini yılda iki ile  yüz arasında ödeyen kızların ödüllerini alması "yapıldığı" Şeydi (cretler yüksekti, çünkü Miss Polehampton'ın okulu

son derece modaydı); bu nedenle, Janetta'nın notları sayılmadı ve egzersizleri bir kenara bırakıldı ve diğer kızlarınkilerle rekabete girmedi ve öğretmenler arasında, Bayan Polehampton'a iyi davranmak istersen, bunun olacağı genel olarak anlaşıldı. Bayan Colwyn'i övmemek, bunun yerine çekici bir Leydi Mary'nin veya Saygıdeğer Adeliza'nın erdemlerini öne sürmek ve Janetta'yı (Miss Polehampton'a göre) asla çıkmayacağı karanlıkta bırakmak daha iyidir.

Ne yazık ki okulun metresi açısından, Janetta kızların gözdesiydi. Margaret gibi ona tapılmıyordu; Saygıdeğer Edith Gore gibi ona saygı duyulmuyordu; küçük Hanımlar Blanche ve Rose Amberley'nin okula ayak bastıklarından beri olduğu gibi, o kimsenin gözdesi değildi; ama o herkesin dostu ve yoldaşydı, herkesin sırlarının alıcısıydı, herkesin sevinç ve kederlerine ortaktı. Gerçek şu ki, Janetta'nın paha biçilmez bir sempati yeteneği vardı; çevresindeki insanların zorluklarını, yaşının iki katı olan birçok kadından daha iyi anlıyordu; ve o kadar zeki, neşeli ve kıvrak zekalıydı ki, bir odadaki varlığı bile kasveti ve huysuzluğu gidermeye yetiyordu. Bu nedenle, hak ettiği şekilde popülerdi ve rahatlık ve neşe için Bayan Polehampton'ın okulunun karakterini sürdürmek için Bayan Polehampton'ın kendisinin muhtemelen farkında olabileceğinden daha fazlasını yaptı. Ve Janetta'ya en sadık kız Margaret Adair'di.

Bir akşam, namazdan hemen sonra gösteri öğrencisi öğretmenlerine iyi geceler dilemek için ilerlediğinde, Bayan Polehampton görkemli bir şekilde, "Biraz bekleyin Margaret; sizinle konuşmak istiyorum," dedi.

Kızların hepsi odanın çevresine tahta sandalyelere oturdular ve Bayan Polehampton, Mukaddes Kitabın günün çalışmasının sona erdiği kısmını okurken ortadaki masada yüksek arkalıklı, minderli bir koltuğa oturdu. Yanında İngiliz, Fransız ve Alman mürebbiyeler oturuyordu ve küçük Janetta en arkadaki en cereyanlı yerde ve en rahatsız sandalyede oturuyordu. Duadan sonra Bayan Polehampton ve öğretmenler ayağa kalktılar ve öğrencileri onlara iyi geceler dilemek için gelip el ele tutuştular. Bu durumlarda her zaman üstesinden gelinmesi gereken çok fazla öpüşme vardı. Bayan Polehampton, her akşam otuz öğrencisinin hepsini öpmekte ısrarcıydı; daha çok evlerindeymiş gibi hissetmelerini sağlıyor, derdi; ve onun örneğini elbette öğretmenler ve kızlar izledi.

Okuldaki en yaşlı ve en uzun kızlardan biri olan Margaret Adair, genellikle o akşam selamı için öne çıktı. Bayan Polehampton az önce kaydedilen gözlemi yaptığında, uslu bir kız öğrencinin ağırbaşlı tavrıyla öğretmen koltuğunun yanına çekildi - eller

bileklerinde kavuşturuldu, ayaklar aynı pozisyonda, baş ve omuzlar dikkatle dik ve gözler hafifçe yere indirildi halıya doğru. Böylece

Ayakta dururken, Janetta Colwyn'in Bayan Polehampton'un arkasından ona tuhaf, alaycı, eğlence ve kaygı karışımı bir bakış attığının tamamen farkındaydı; çünkü kızlardan biri namazdan sonra alıkonulduğunda bir konferansın yaklaşmakta olduğu genel olarak biliniyordu ve Margaret'in ders alması çok alışılmadık bir durumdu! Ancak Bayan Adair rahatsız görünmüyordu. Janetta'nın yüzünü buruşturması karşısında bir an için yüzünde bir gülümseme belirdi, ama bunun yerini anında duruma uygun basit bir ciddiyet ifadesi aldı.

Son öğrenciler ve son öğretmenler de odadan çıktıktan sonra, Bayan Polehampton döndü ve biraz tereddütle bekleyen kıza baktı. Margaret Adair'e gerçekten düşküdü. Okula saygınlık kazandırmakla kalmadı, aynı zamanda iyi, hoş, hanımefendi gibi bir kızdı (Miss Polehampton'un lakapları böyleydi) ve bakması çok hoştu. Margaret uzun boylu, ince ve hareketlerinde son derece zarifti; zarif bir şekilde sarışındı ve en ipeksi dokuya ve soluk altın rengine sahip saçları vardı; Ancak gözleri beklendiği gibi mavi değildi; ela kahverengiydiler ve uzun kahverengi kirpiklerle örtülüydüler - eriyen yumuşaklık ve hülyalı gözler, ifadeleri tuhaf bir şekilde tatlıydı. Yüz hatları mükemmel bir güzellik için biraz fazla uzun ve inceydi; ama ona Madonna'ya benzer bir huzur ve sükunet görünümü veriyorlardı ki bu, pek çok kişinin şevkle hayran olmaya hazırdı. Ve yüzünde hiçbir ifade yoktu; soluk gül çiçeği neredeyse tek kelimeyle değişiyordu ve ince, kıvrımlı dudaklar, arzu edilebilecek kadar duyguya duyarlıydı. Yüzünde eksik olan şey, ona tuhaf bir kızlık çekiciliği veren şeydi - tutku eksikliği, belki biraz güç eksikliği. Ancak on yedi yaşında, bu özelliklerden çok Margaret'in kesinlikle sahip olduğu tatlılık ve uysallığa bakarız. Yumuşak, beyaz muslin elbisesi oldukça sadeydi - genç bir kız için ideal bir elbiseydi - ama yine de o kadar güzel dikilmiş, her ayrıntısı o kadar kusursuz işlenmişti ki, Bayan Polehampton ona baktığında huzursuz olduğu hissine kapılıyordu. *fazla* bir kız öğrenci için iyi giyimli. Diğerleri görünüşe göre aynı kesim ve dokuya sahip muslin elbiseler giymişti; ama sıradan bir gözün göremediği şeyi, öğretmen gayet iyi biliyordu ki, yani boyundaki ve bileklerdeki küçük fırfırların en pahalı Mechlin dantelinden olduğunu, elbisenin etek ucunun sanki aynı kumaşla çevrelenmiş olduğunu. en sıradan şeyler olmuştu; süslediği işlemeli beyaz kurdelelerin Fransa'da özellikle Bayan Adair için dokunduğunu ve belindeki ve ayakkabılarındaki küçük gümüş tokaların neredeyse tarihi öneme sahip olacak kadar eski ve güzel olduğunu. Etki basitlikti; ama mutlak mükemmelliğin maliyetli basitliğiydi. Margaret'in annesi, çocuğu tepeden tırnağa en yumuşak, en iyi ve en iyi malzemelerle giydirilmedikçe asla memnun değildi. Hayatın tüm ilişkilerinde kız için arzuladığı şeyin bir tür dışsal simgesiydi.

Ayağa kalkıp bir an huzursuzca Margaret Adair'e bakan Bayan Polehampton'ın aklını karıştıran da buydu. Sonra kızın elinden tuttu.

"Otur canım," dedi nazik bir sesle, "ve seninle birkaç dakika konuşmama izin ver. Umarım bu kadar uzun süre ayakta durmaktan yorulmamışsındır."

"Oh, hayır, teşekkür ederim, hiç de değil," diye yanıtladı Margaret, Bayan Polehampton'ın sol yanına otururken hafifçe kızardı. Akla gelebilecek herhangi bir ciddiyetten çok, bu alışılmışın dışında nezaketle hitap edilmesi onu daha çok korkutmuştu. Öğretmen uzun boylu ve heybetli bir görünüme sahipti: tavrı genellikle biraz kendini beğenmişti ve bu kadar nazik konuşması Margaret'e pek doğal gelmiyordu.

"Canım," dedi Bayan Polehampton, "sevgili annen seni benim sorumluluğuma verdiğinde, eminim ki seni etkileyen etkilerden ve benim çatım altında kurduğun dostluklardan beni sorumlu görmüştür."

"Annem, yaptığım hiçbir arkadaşlığın beni incitemeyeceğini biliyordu.*Burada* " dedi Margaret, çok yumuşak bir dalkavuklukla. Oldukça samimiydi: İnsanlara "güzel şeyler" söylemek onun için doğaldı.

"Aynen öyle," diye itiraf etti öğretmen. "Tamamen öyle, sevgili Margaret, eğer sosyete de kendi sınıfın içinde kalırsan. Şükürler olsun ki, bu kurumda uygun bir aileden olmayan ve senin arkadaşın olma ihtimali olmayan hiçbir öğrenci yok. Henüz gençsin ve insanların bazen kendi alanları dışında arkadaşlıklar kurarak girdikleri karmaşıklıkları anlamıyorum.*BEN* anlıyorum ve sizi uyarmak istiyorum."

Margaret, ela gözlerinde oldukça gururlu bir ifadeyle, "Uygunsuz arkadaşlıklar kurduğumun farkında değilim," dedi.

Bayan Polehampton tereddütlü bir şekilde öksürerek, "Şey... hayır, umarım değildir," dedi. "Anlıyor musun canım, benimki gibi bir kurumda, belirli işler için, bizlerle -bizimle- pek eşit olmayan kişiler çalıştırılmalıdır. genç kızlar ve bazı küçük görevler yerine getirilmelidir. Mutlaka temasa geçmeniz gereken ve her zaman mükemmel bir nezaket ve düşünceyle davranacağınızı umduğum bu kişilere, canım, aynı zamanda gerek yok , yakın arkadaşlarınız olun."

Margaret sessizce, "Hizmetçilerin hiçbiriyle arkadaş olmadım," dedi. Bayan Polehampton bu sözden biraz rahatsız oldu.

"Hizmetçilerden bahsetmiyorum," dedi bir anlık keskinlikle. "Bayan Colwyn'i bir uşak olarak görmüyorum, yoksa sizinle aynı masada oturmasına da izin vermem elbette. Ama benim pek de onaylamadığım bir tür yakınlık var..."

Durdu ve Margaret başını kaldırıp alışılmadık bir kararla konuştu. "Bayan Colwyn benim en iyi arkadaşım."

"Evet, hayatım, işte bundan şikayetçiyim. Miss Colwyn'den birini yapmadan kendi sınıfında bir arkadaş bulamaz mısınız?"

Margaret öfkeyle, "O da benim kadar iyi," diye haykırdı. "Oldukça iyi, çok daha iyi ve çok daha zekice!"

"Yetenekleri var," dedi öğretmen, taviz verirmiş gibi; "ve mesleğinde ona faydalı olacaklarını umuyorum. Muhtemelen bir mürebbiye veya üstün konumdaki bir hanımefendinin arkadaşı olacak. Ama sevgili Leydi Caroline'ın onu ayırmanızı onaylayacağına inanmıyorum canım." senin özel ve özel arkadaşın olarak."

Margaret, "Eminim annem iyi ve zeki insanları her zaman sever," dedi. Bazı kızların yapacağı gibi öfkeye kapılmadı, ama yüzü kızardı ve nefesi her zamankinden daha

hızlı geldi; bu, Miss Polehampton'ın fark etmekte gecikmediği büyük bir heyecan belirtisiydi.

"Onları uygun yerlerinde seviyor, canım. Bu arkadaşlık ne senin için ne de Bayan Colwyn için geliyor. Hayattaki konumların o kadar farklı ki, onu fark etmen onun zihninde hoşnutsuzluk ve kötü duygular uyandırmaktan başka bir işe yaramıyor. son derece tedbirsiz ve sevgili annenin durumu bilse bunu onaylayacağını sanmıyorum."

Margaret, biraz hevesle, "Ama Janetta'nın ailesi hiç de kötü bir bağa sahip değil," dedi. "Bize yakın oturan kuzenleri var - sonraki mülk onlara ait -"

"Onları tanıyor musun canım?"

"Biliyorum*hakkında* Onları," diye yanıtladı Margaret, birdenbire çok kızardı ve rahatsız göründü, "ama onları hiç gördüğümü sanmıyorum, evden o kadar uzaktalar ki..."

"Biliyorum*hakkında* onlar da," dedi Miss Polehampton sert bir tavırla, "ve onun o aileyle olan bağından bahsederek Miss Colwyn'in çıkarlarını koruyacağınızı hiç sanmıyorum. Leydi Caroline'ın Bayan Brand ve çocukları hakkında konuştuğunu duydum. Sevgili Margaret, tanıman gereken insanlar değiller."

Margaret çok yalvaran bir ses tonuyla, "Ama Janetta'nın kendi halkı oldukça yakınımızda yaşıyor," dedi. "Onları evlerinden tanıyorum; Beaminster'da yaşıyorlar - üç mil ötede değil."

"Leydi Caroline'ın onları ziyaret edip etmediğini sorabilir miyim, canım?" diye sordu Bayan Polehampton, Margaret'in güzel yüzünü yeniden renklendiren hafif bir alayla. Kız cevap veremedi; Janetta'nın üvey annesinin Leydi Caroline Adair'in isteyerek konuşacağı türden biri olmadığını gayet iyi biliyordu ama yine de Janetta ile sadece bir Beaminster dans dersinde tanıştığını söylemekten hoşlanmıyordu. Muhtemelen Bayan Polehampton gerçeği sezmişti. "Bu şartlar altında," dedi, "Sanırım Leydi

Caroline'a yazıp sana biraz itiraz etmesini istememde haklısın, sevgili Margaret. Davranışının uygunsuzluğunu sana muhtemelen o daha iyi anlatabilirdi. yapabileceğimden daha fazla."

Margaret'in gözlerinden yaşlar yükseldi. Bu şekilde azarlanmaya alışkın değildi.

Her zamankinden daha gergin bir şekilde, "Ama... Benden ne yapmamı istediğinizi bilmiyorum, Bayan Polehampton," dedi. "Janetta'dan vazgeçemem; onunla konuşmaktan kaçınmam, biliyorsun, istesem bile..."

"Böyle bir şey istemiyorum Margaret. Ona karşı her zamanki gibi nazik ve kibar ol. ya da aynı kitaba bakın. Bayan Colwyn'in kendisi ile bunun hakkında konuşacağım. Sanırım yapabilirim anlamak."

"Ah, lütfen Janetta ile konuşma! Ben zaten çok iyi anlıyorum," dedi Margaret, sıkıntıdan sararmıştı. "Bana her zaman ne kadar nazik ve iyi davrandığını bilmiyorsun..."

Sözlerini Bayan Polehampton'ın paniğe kapılmasından çok hıçkırıklar bastırdı. Kızlarının, en azından Margaret Adair'in ağladığını görmekten hoşlanmazdı.

Canım, kendini heyecanlandırmana gerek yok. Umarım Janetta Colwyn'e bu evde her zaman adalet ve nezaketle davranılmıştır. ona elinden gelen en büyük iyiliği yapmak. ona karşı kaba olmanı istediğimi kastetmiyorum. tavırlarında biraz daha ölçülü, biraz daha ihtiyatlı ve şimdiye kadar dilediğim her şey olacaksın. olmak - anne babana ve seni yetiştiren okula bir övgü!"

Bu duygu o kadar coşkuluydu ki Margaret'in gözyaşlarını tamamen şaşkınlıktan durdurdu; ve iyi geceler dileyip yatağa gittiğinde, Bayan Polehampton, sevecen bir duyguyu ifade etmenin alışılmadık çabısından kurtulmak istermiş gibi, bir iki dakika hareketsiz durdu. Zili biraz sert çalmasına ve yanıt olarak beliren hizmetçiye -hâlâ sert bir şekilde- söylemesine neden olan, belki de buna karşı bir tepkiydi.

"Bayan Colwyn'i bana gönder."

Ancak Bayan Colwyn gelene kadar beş dakika geçmişti ve öğretmen sabırsızlanacak kadar zaman bulmuştu.

"Sizi çağırtığımda neden hemen gelmediniz?" dedi ciddi bir şekilde, Janetta kendini gösterir göstermez.

"Yatacaktım," dedi kız çabucak; "ve tekrar kendim giyinmek zorunda kaldım."

Kısa, kararlı vurgular Miss Polehampton'ın kulağını gıdıkladı. Bayan Colwyn, sevgili Margaret Adair'in yaptığı gibi, "nazik" konuşmadı, dedi kendi kendine.

Öğretmen soğuk bir tavırla, "Bayan Adair'le sizin hakkınızda konuşuyordum," dedi. "Ona, şimdi de söylediğim gibi, pozisyonlarınızın farklılığının şu anki yakınlığınızı çok istenmeyen kıldığını söylüyorum. Bundan böyle, Bayan Adair'in sizinle bahçede yürümemesi, oturmaması gerektiğini anlamanızı dilerim. sınıfta senin yanında, şimdiye kadar yaptığı gibi seninle eşit şartlarda ilişki kurmamak."

"Neden eşit şartlarda ilişki kurmamalıyız?" dedi Janetta. Kara kaşlı, açık zeytin tenli bir kızdı ve konuşurken gözleri parladı ve yanakları öfkeyle parladı.

Bayan Polehampton, ses tonunda buz gibi bir hoşnutsuzlukla, "Siz eşit değilsiniz," dedi - Margaret'le çok farklı konuşmuştu. "Ekmeğin için çalışmak zorundasın: Bunda kullanılacak bir şey yok ama bu seni, bir kontun torunu ve İngiltere'nin en zengin halklarından birinin tek çocuğu olan Bayan Margaret Adair'inkinden farklı bir düzeye koyuyor. Şimdiye kadar birlikte olmanıza izin verilen genç hanımlarla aranızdaki konum farkını size daha önce hiç hatırlatmadım ve gerçekten de başka bir yöntem

benimsemem gerekecek - kendinize biraz dikkat etmezseniz, Bayan Colwyn. daha tevazu ve görgü."

"Diğer yönteminizin ne olacağını sorabilir miyim?" diye sordu Miss Colwyn, mükemmel bir soğukkanlılıkla.

Bayan Polehampton bir an sessizce ona baktı.

"Başlangıçta," dedi, "yemekleri farklı bir şekilde sipariş edebilir, sizinkini küçük çocuklarla birlikte yemenizi rica edebilir ve başka şekillerde sizi genç hanımlar topluluğundan uzaklaştırabilirim. babana anlaşmamızın tatmin edici olmadığını ve bu dönemin sonunda bitmesinin daha iyi olacağını söyle."

Janetta'nın gözleri düştü ve bu tehdidi duyunca rengi soldu. Onun için çok şey ifade ediyordu. Çabucak cevap verdi, ama biraz gergin bir tonla.

"Tabii ki istediğiniz gibi olmalı Bayan Polehampton. Sizi tatmin edemezsem gitmeliyim."

"Bu nokta dışında beni çok iyi tatmin ediyorsun. Ancak, şimdi senden herhangi bir söz istemiyorum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca davranışlarını gözlemleyeceğim ve gördüklerime göre hareket edeceğim. Bayanla çoktan konuştum." Adair."

Janetta dudaklarını ısırды. Bir duraklamadan sonra, "Hepsi bu kadar mı? Artık gidebilir miyim?"

Bayan Polehampton haşmetiyle, "Gidebilirsiniz," dedi; ve Janetta usulca ve yavaşça çekildi.

Ama kapıdan çıkar çıkmaz tavrı değişti. Geniş merdiveni hızla çıkarken gözyaşlarına boğuldu ve gözleri o kadar kördü ki, birdenbire kendini Margaret'in kollarında bulana kadar sahanlıkta süzölen beyaz bir figür bile görmedi. Margaret, tüm kurallara meydan okuyarak -hayatında neredeyse ilk kez itaatsizlik ederek- Janetta'nın gelişini beklemiş ve izlemişti; ve şimdi kız kardeşler gibi birbirine kenetlenmiş iki arkadaş merdivenlerde fısıldayarak konuşuyorlardı.

"Sevgilim," dedi Margaret, "çok kaba mıydı?"

Janetta, "Çok korkunçtu, ama sanırım elinde değildi," dedi, hıçkırıklarına hafif bir kahkaha karıştırmak. "Artık arkadaş olmamalıyız, Margaret."

"Ama biz arkadaş olacağız - her zaman Janetta."

"Birlikte oturmamalı veya birlikte yürümemeliyiz——"

"Janetta, sana her zaman davrandığım gibi davranacağım." Nazik Margaret isyandaydı.

"Annene, Margaret'e ve babama yazacak."

Margaret vakarla, "Ben de benimkine yazıp açıklayacağım," dedi. Ve Janetta, arkadaşına Bayan Polehampton'ın Leydi Caroline'a yazacağı üslubun Bay Colwyn'e kullanacağından çok farklı olacağını fısıldamaya cesaret edemedi.

BÖLÜM II.

LADY CAROLINE'NİN TAKTİKLERİ.

Helmsley Court genellikle Beaminster'daki en güzel evlerden biri olarak kabul edilirdi; İngiltere'nin en güzel güney ilçelerinden birinde yer alan bir Katedral kasabası olarak güzel evlerle dolu bir yer. Helmsley köyü, önlerinde eski moda çiçeklerle dolu bahçeleri ve arkalarında çayırlar ve ormanlar olan, siyah beyaz kulübelerden oluşan pitoresk küçük bir gruptu. Helmsley Court köyden biraz daha yüksek bir yerdeydi ve pencereleri, uzakta uzun, alçak mavi tepelerle sınırlanmış güzel bir kıyın geniş bir manzarasına hakimdi; parıldayan denizin görüntüsü. Evin kendisi, alt pencerelerinin önünde uzanan uzun bir terası ve ilçenin yarısının hayran olduğu çiçek bahçeleriyle çok güzel, eski bir binaydı. Bir resim galerisi ve cilalı zemini ve vitray pencereleri olan muhteşem bir salonu vardı.

antik ve ünlü bir konağın aksesuarları; modern uygarlığın sağlayabileceği tüm konfor ve lükse de sahipti.

Genel olarak "Mahkeme" olarak adlandırılan bu son özellik, bu kadar popüler oldu. Pitoresk eski evler bazen cereyanlı ve elverişsizdir, ancak Mahkemede bu tür kusurların olmasına asla izin verilmemiştir. Her şey sorunsuz gitti: hizmetliler mükemmel bir şekilde eğitildi: mümkün olan en son iyileştirmeler her zaman tanıtıldı: ev ideal olarak lükstü. Hiçbir zaman bir sürtüşme ya da uyumsuzluk yok gibiydi: ev hanımının kulaklarına hiçbir ev içi endişenin ulaşmasına asla izin verilmezdi, o dingin atmosferde hiçbir kaygı ya da sıkıntı var görünmüyordu. Sıkıcı olduğunu bile söyleyemezsin. Çünkü saray reisi konuksever bir adamdı, pek çok zevki ve kaprisi vardı, Londra'dan hayalleri kendisinininkine uyan çok sayıda arkadaşını getirerek şımartmaktan hoşlanırdı ve karısı, Londralı arkadaşları olan biraz kibar bir hanımdı. eğlendirmeyi sevdiği komşularının yanı sıra. Ev nadiren ziyaretçisiz olurdu; Leydi Caroline Adair, kendince bilge bir kadın

olarak, kızının yaşamının iki ya da üç yılını, Bayan Polehampton'ın Brighton'daki çok seçkin yatılı okulunda geçirmesini kısmen bu nedenle ayarlamıştı. Güzelliği dışarı çıkmadan önce tüm dünya tarafından tanınsaydı, bunun Margaret için büyük bir dezavantaj olacağını düşündü; ve gerçekten de, Bay Adair arkadaşlarını sürekli olarak eve davet etmekte ısrar ettiğinde, kızı sınıfta görünmeyecek ve hakkında konuşulmayacak kadar miyavlamak imkansızdı; bu yüzden bir süreliğine uzaklaşması daha iyi oldu. Bay Adair düzenlemeyi beğenmedi; Margaret'e çok düşküdü ve onun evden ayrılmasına karşı çıktı; ama Leydi Caroline kibarca amansızdı ve kendi bildiğini yaptı -genelde yaptığı gibi.

Brighton'da gördüğümüz uzun boylu kızın annesine pek benzemiyor, en zarif sabahlıklarıyla kahvaltı masasının başında oturuyor - ipek, tülbent, dantel ve uçuk pembe kurdelelerden oluşan harika bir kombinasyon. kucağında dinlenen küçük beyaz bir köpekle. Margaret'ten çok daha küçük bir kadın ve ten rengi daha koyu: Bununla birlikte, sahipleri belki de onu düşünürken size sonsuz bir tatlılıkla bakan büyük, çekici ela gözleri Margaret'e ondan miras kaldı. *Menü* ya da şapkacı faturası. Leydi Caroline'ın yüzü ince ve sivri ama teni hala temiz ve yumuşak kahverengi saçları çok hoş bir şekilde düzenlenmiş. Arkasında pembe bir perdeyle sırtını ışığa vererek otururken, narin yanağını hafifçe renklendiriyor (çünkü Leydi Caroline görünüşüne her zaman dikkat eder), hâlâ oldukça genç bir kadın gibi görünüyor.

Margaret'in en çok benzediği kişi Bay Adair'dir. Uzun boylu ve son derece yakışıklı bir adam, saçları, bıyığı ve sivri sakalı bir zamanlar Margaret'in yumuşak bukleleri kadar altındı, ama şimdi biraz kırılmış. Genellikle açık teniyle uyumlu, uyanık mavi gözleri var ve uzun uzuvları asla bir arada uzun süre hareketsiz kalmıyor. Kızının sükûneti annesinden gelmişe benziyor; kesinlikle huzursuz Reginald Adair'den miras alınamaz.

Kahvaltı masasında bulunan üçüncü kişi - ve şimdilik, evin tek ziyaretçisi - yirmi yedi ya da yirmi sekiz yaşlarında, uzun boylu, esmer ve çok zayıf, kömür karası bir genç adamdır. bir noktaya kadar kesilmiş sakal, ciddi kara gözler ve son derece hoş ve zeki bir ifade. Pek yakışıklı sayılmaz ama insanı cezbeden bir yüzü var; hızlı algılayan, büyük bir iyi kalpli, ince ve kültürlü bir zihne sahip bir adamın yüzüdür. O ilçede kimse genç Sir Philip Ashley kadar popüler değildir, ancak komşuları bazen onun bilimsel ve hayırsever nesnelere olan düşkünlüğünden şikayet ederler ve onun köpeklerle biraz daha sık dışarı çıkmasının ya da biraz daha sık dolaşmasının onlar için daha inandırıcı olacağını düşünürler. daha iyi atış. Çünkü basiretsiz olduğu için,

ne spora ne de beceri oyunlarına hiçbir zaman özellikle düşkün olmadı ve ilgisi her zaman, mahallenin daha taşralı toprak sahiplerini hayrete düşürecek derecede entelektüel arayışlara odaklanmıştı.

Kahvaltı devam ederken posta çantası getirildi ve Lady Caroline'ın önüne iki üç mektup bırakıldı, o da umursamaz bir özür dileyerek sırayla açıp okudu. Onları yere bırakırken gülümsedi ve kocasına baktı.

"Bu yeni bir deneyim," dedi. "Hayatımızda ilk kez, Reginald, işte Margaret'imizden resmi bir şikayet."

Sir Philip biraz hevesle başını kaldırdı ve Bay Adair kaşlarını kaldırdı, kahvesini karıştırdı ve yüksek sesle güldü.

"Mucizeler asla bitmeyecek," dedi. "Kusursuz Margaret'imizin yaramaz bir şey yaptığını duymak çok rahatlatıcı. Bu nedir, Caroline? Kahvaltıya geç mi kalıyor? Duyduğum tek kusur biraz dakiklik ve sanırım bu ona miras kaldı." benden."

Leydi Caroline sakince, "Onun kusursuz olduğunu düşündüğüm için üzgünüm," dedi, "sesi çok rahatsız edici. Ama Margaret genel olarak söylemeliyim ki çok uysal bir çocuk."

"Öğretmeninini onu uysal bulmadığını mı söylemek istiyorsunuz?" dedi Bay Adair, eğlenerek. "Ne yapıyor?"

"Pek kötü bir şey yok. Bir mürebbiye-öğrenciyle arkadaş olmak ya da onun gibi bir şey..."

"Cömert kalpli bir kızın yapması muhtemel olan şey!" diye haykırdı Sör Philip, kara gözlerinde ani bir sıcak parıltıyla.

Leydi Caroline ona gülümsedi. "Öğretmen, bu kızın Margaret için uygun bir arkadaş olmadığını düşünüyor ve benim müdahale etmemi istiyor," dedi.

"Lütfen böyle bir şey yapmayın," dedi Bay Adair. "Nerede olursa olsun Pearl'ün içgüdülerine güvenirim. O asla uygunsuz bir arkadaş olmaz!"

Leydi Caroline, "Margaret bana kendisi yazdı," dedi. "Bu konuda alışılmadık derecede heyecanlı görünüyor. 'Sevgili anne,' diye yazıyor, 'Bayan Polehampton'ın adaletsiz ve cömert olmayan bir şey yapmasını engellemek için araya girin. Janetta fakir olduğu için sevgili Janetta Colwyn ile arkadaşlığımı onaylamıyor; ve o Janetta'yı - beni değil - onu utanç içinde eve göndererek cezalandırmakla tehdit ediyor. Janetta burada bir mürebbiye öğrencisi ve gönderilirse bu onun için büyük bir sorun olur. Umarım onu almayı tercih edersin. *Ben* Böyle bir adaletsizliğin yapılmasına izin vermekten uzak durun."

Bay Adair kendini beğenmiş bir tavırla, "İncim tam olarak çiviye çakıyor," dedi. Konuşurken ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. "Eve dönecek kadar büyüdü Caroline. Şimdi haziran ve dönem temmuzda bitiyor. Onu eve getir ve küçük mürebbiyeyi de davet et, yakında onun doğru türde bir arkadaş olup olmadığını göreceksin. Margaret için." Yumuşak, cana yakın tavrıyla güldü ve şömine rafına yaslanarak sarı bıyığını okşadı ve karısına baktı.

Leydi Caroline tatlı gülümsemesiyle, "Bunun tavsiye edilebilir olduğundan emin değilim," dedi. "Janetta Colwyn: Colwyn? Margaret onu okula gitmeden önce tanımıyor muydu? Beaminster'da hiç Colwyn'ler yok mu? Doktor - evet, onu hatırlıyorum; değil mi Reginald?"

Bay Adair başını salladı ama Sir Philip aceleyle başını kaldırdı.

"Onu tanıyorum - geniş bir aileye sahip, mücadele içinde bir adam. İlk karısının oldukça iyi bağlantıları olduğuna inanıyorum: en azından Brands of Brand Hall ile akrabaydı. Onun ölümünden sonra ikinci kez evlendi."

"Sen buna iyi bağlantılı olmak mı diyorsun, Philip?" dedi Leydi Caroline, nazik bir sitemle; Bay Adair ise güldü ve ıslık çaldı ama hemen toparlandı ve özür diledi.

"Özür dilerim, nerede olduğumu unuttum: Brands of Brand Hall'la ne kadar az işimiz olursa o kadar iyi, Phil."

Sir Philip oldukça ciddi bir tavırla, "Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Başka kimse de" -aceleyle- "onlar asla evde yaşamazlar, biliyorsun. Yani bu kız onların akrabası mı?"

Leydi Caroline, "Belki de pek uygun bir arkadaş değildir: Bayan Polehampton haklı olabilir," dedi. "Sanırım Brighton'a gidip Margaret'i görmeliyim."

Bay Adair pervasızca, "Onu yanınıza alın," dedi. "Bu zamana kadar okuldan bıktı: neredeyse on sekizine geldi, değil mi?"

Ama Leydi Caroline, Bayan Polehampton'la bizzat görüşmeden, gülümseyerek herhangi bir karar vermeyi reddetti. Kocasından kendisi için hemen arabayı sipariş etmesini istedi ve hizmetçisini çağırarak ve yolculuk için hazırlanmak üzere emekli oldu.

"Bugün gitmeyeceksin, değil mi Philip?" dedi Bay Adair, neredeyse çekici bir şekilde. "Yalnız kalacağım ve karım belki de yarına kadar dönmez - kesin bir şey yok."

Sir Philip içtenlikle, "Teşekkürler, kalmaktan çok memnun olacağım," diye yanıtladı. Bir an duraksadıktan sonra, biraz utangaç bir havayla ekledi: "Kızınızı on iki yaşından beri görmedim."

"Değil mi?" dedi Bay Adair, büyük bir ilgiyle. "Öyle demeysin! O zamanlar çok tatlı bir kızdı! Sen de öyle düşünmemiş miydin?"

Sir Philip, tuhaf bir dindarlıkla, "Onun hayatım boyunca gördüğüm en güzel çocuk olduğunu düşündüm," dedi.

Leydi Caroline'i tam trene binerken gördü, yanında bir erkek ve bir hizmetçi vardı ve Bay Adair onu arabaya bindiriyor ve isterse ona eşlik etmeyi kibarca teklif ediyor. Leydi Caroline hoşgörülü bir gülümsemeye, "Hiç de gerekli değil," dedi. "Akşam yemeği için evde olacağım. Kocam Philip'e iyi bakın ve onun sıkıcı olmasına izin vermeyin."

Bay Adair'in son sözleri, "Margaret'i mutsuz ediyorlarsa, onu yanınızda getirdiğinizden emin olun," oldu. Leydi Caroline hızla uzaklaşırken ona nazik ama anlaşılmaz bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. Sir Philip kendi kendine, kocasının ya da herhangi birinin tavsiyesine ya da tavsiyesine rağmen kendi yolunu seçecek bir kadın gibi görüldüğünü düşündü.

Kocasının sıkıcı olmasına izin vermemesi için ona verdiği veda emrine gün geçtikçe bir veya iki kez gülümsedi. Adairleri yıllardır tanıyordu ve Reginald Adair'i hiçbir koşulda sıkıcı görmemişti. İlgi alanlarıyla, "geçici heveslerle", bazılarının dediği gibi, sıkıcı olamayacak kadar doluydu. Sir Philip'i resim galerisinden, ahırlardan, köpek kulübelerinden, çiçek bahçesine, kendi stüdyosuna (yapacak başka bir şeyi olmadığına yağlıboya resim yaptığı) hiç bitmeyen bir enerji ve animasyonla götürdü. Sir Philip'in çıkarları farklı yönlerde yatıyordu ama Bay Adair'in çıkarlarına da oldukça sempati duyabiliyordu. Gün hoş geçti ve iki adamın içine sığdırmak istedikleri her şey için oldukça kısa görünüyordu; Bay Adair ara sıra yarı sabırsızlıkla, "Caroline nasıl gidiyor acaba!" diyordu. veya "Umarım Margaret'i yanında getirir! Ama bunu beklemiyorum, biliyorsun. Carry her zaman eğitim ve bu tür şeyler için harika biriydi."

"Bayan Adair de entelektüel mi?" diye sordu Sir Philip, saygıyla.

Bay Adair ani bir kahkaha patlattı. "Entelektüel mi? Papatyamız mı? İncimiz mi?" dedi. "Onu görene kadar bekle, sonra istersen soruyu sor."

"Korkarım pek anlamıyorum."

"Tabii ki anlamıyorsun. Sevgi dolu bir babanın taraflılığı konuşuyor, sevgili dostum. Ben sadece bu genç, taze, güzel kızların bu tür soruları insanın kafasından attığını kastettim."

Sir Philip gülümseyerek, "Öyleyse çok güzel olmalı," dedi.

Pek çok güzel kadın görmüş ve kendi kendine güzelliğe aldırış etmediğini söylemişti. Modaya uygun, konuşkan kadınlar onun iğrençliği idi. Kız kardeşi yoktu ama annesini çok seviyordu; ve onun üzerine çok yüksek bir kadınlık ideali kurmuştu. Son zamanlarda belli belirsiz evlenmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı: görev ondan bunu gerektiriyordu ve Sir Philip, görevin sesine itaat etmese de her zaman dikkatliydi. Ancak okul dışından bir kızla ya da Helmsley Court'un sinir bozucu lüksüne (kendisine göre) alışmış bir kızla evlenmeye meyilli değildi: enerjik, mantıklı, geniş yürekli ve geniş fikirli bir kadın istiyordu. sağ kolu, ilk devlet bakanı olacaktı. Sir Philip oldukça zengindi, ama kesinlikle çok zengin değildi; ve zenginliği için resim satın almaktan ve endişe verici bir masrafla ahır ve köpek kulübesi tutmaktan başka amaçları vardı. Bayan Adair bu kadar güzelse, diye düşündü, evde olmaması daha iyi, çünkü sevimli bir yüzü çekici bulması elbette mümkündü: Leydi Caroline'ı ne kadar sevse de, seviyordu. Özellikle Leydi Caroline'ın kızıyla evlenmek istemiyordum. Ona büyük bir saygıyla davrandığını ve bir keresinde ondan "en uygun kişi" olarak söz ettiğini duyduğunu söyledi. *Parti* Leydi Caroline kaba, çöpçatan bir anne değildi, bunu gayet iyi biliyordu; Adam.

O akşam akşam yemeği için giyinmek üzere üst kata çıkarken, daha önce hiç açık görmediği bir kapının açık olduğunu fark etti: güzel, iyi aydınlatılmış, pembe ve beyaz bir odaya açılan bir kapı, bir aile için ideal daire. genç kız. Akşam soğuktu ve yağmur yağmaya başlamıştı, bu yüzden çelik ızgarada küçük, parlak bir ateş yanıyor ve beyaz koyun postu kilimler ile pembe perdelerin üzerine neşeli bir ışık saçıyordu. Bir hizmetçi beyaz bir malzemeye meşgul gibiydi -tümü gazlı bez ve dantel gibi görünüyordu- ve

başka bir hizmetçi, Sir Philip geçerken kırmızı güllerle dolu büyük beyaz bir vazoyla içeri giriyordu.

"Bu gece ziyaretçi bekliyorlar mı?" diye düşündü genç adam, evin genel kullanıma uygun olmadığını bilecek kadar. "Adair bu konuda bir şey söylemedi ama belki kasabadan bazı insanlar gelir."

O sırada kendisine bir tomar mektup getirildi ve onları okuyup cevaplarırken, araba tekerleklerinin sesini veya bir arabanın koşuşturmacasını fark etmedi.

eve varış Gerçekten de kendine o kadar az zaman ayırmıştı ki, olağanüstü bir aceleyle giyinmek zorunda kaldı ve sonunda affedilemez bir şekilde geç kaldığına inanarak aşağı indi.

Ama görünüşe göre yanılmıştı.

Çünkü salonda yalnızca tek bir figür vardı - gece elbiseli genç bir hanımınki. Ne Leydi Caroline ne de Bay Adair olay yerine gelmemişti; ama şöminenin üzerinde, küçük bir çitürdayan ateşin yanında - bir İngiliz Haziran akşamının soğuşuna saygıyla yakılmış - uzun boylu, sarışın, ince bir kız duruyordu, soluk tenli ve yumuşak, gevşekçe kıvrılmış altın yığınları. saç. Saf beyaz bir elbise giymişti, Hint ipeğinden yapılmış, en narin dantellerle süslenmiş, bol bir elbise: Süt beyazı boğazına kadar yüksekti ama dirseğe kadar ince kalıplı kolun yuvarlak kıvrımları görünüyordu. Hiçbir takı takmıyordu ama elbisesinin boynundaki dantel fırırına beyaz bir gül takılmıştı. Yüzünü yeni gelene çevirdiğinde, Sör Philip birdenbire utandığını hissetti. O kadar güzel değildi -ilk birkaç dakikada onun güzel olduğunu düşünmüyordu- ama onda ciddi, bakir bir zarafet ve neredeyse rahatsız edici bir masumiyet izlenimi uyandırmıştı. Pürüzsüz ten rengi, ciddi, dingin gözleri, onu karşılamak için biraz yaklaşırkenki zarif hareket tarzı, onu hayranlıktan çok daha fazlasına - huşudan farklı olmayan bir şeye - karıştırdı. Genç görünüyordu; ama mükemmel bir gençlikte: Genellikle aşırı gençlikle ilişkilendirilmeyen harika bir bitiş, incelik, cila vardı.

"Siz Sir Philip Ashley'siniz sanırım?" dedi, ince, soğuk elini hiç utanmadan ona uzatarak.

"Beni hatırlamıyorsun belki ama ben seni çok iyi hatırlıyorum, ben Margaret Adair."

BÖLÜM III.

HELMSLEY MAHKEMESİNDE.

"Leydi Caroline sizi geri getirdi, öyleyse?" dedi Sir Philip, ilk şaşkınlık duraksamasının ardından.

"Evet," dedi Margaret sakinçe. "Ben atıldım."

"kovuldum!*Sen?*"

"Evet, gerçekten öyle," dedi kız, hafifçe eğlenerek gülümseyerek. "Büyük arkadaşım Janetta Colwyn de öyle. İşte o: Janetta, Sör Philip Ashley'e okuldan atıldığımızı söylüyor ve bana inanmayacak."

Sir Philip, o sabah adını ilk kez duyduğu kızı görmek için biraz merakla döndü. Daha önce orada olduğunu fark etmemişti. Ağlamaktan neredeyse görünmez olana kadar şişmiş gözleri, küçük, dikkat çekici olmayan hatları ve titremeye meyilli bir ağzı olan kahverengi, küçük bir yaratık gördü. Margaret sakin olmayı göze alabilirdi, ama bu kız için okuldan atılmak besbelli üzücü bir sorun olmuştu. Onunla konuşurken sesine ve bakışına daha fazla nezaket ve nezaket kattı.

Janetta kendini tamamen kendi dertlerine kaptırmasaydı biraz garip hissedebilirdi. Helmsley Court'unki kadar büyük bir evin yarısına daha önce hiç ayak basmamış, önceki hayatı boyunca gece geç saatlere kadar yemek yememiş ya da gece ceketli bir beyefendiyle konuşmamıştı. Odanın büyüklüğü ve ihtişamı, bunların tamamen farkında olsaydı, belki de onu bunaltırdı. Ama o an için kendi işlerine fazlasıyla dalmıştı ve kendini içinde bulduğu yeni durumu düşünmek için neredeyse hiç durmadı. Onu ürküten tek şey, Margaret ve Margaret'in hizmetçisinin elbisesine gösterdiği ilgiydi. Janetta öğleden sonra siyah kaşmirini ve küçük gümüş broşunu takar ve kendini çok iyi giyinmiş hissedirdi; ama Margaret, Bayan Colwyn'in saçını taramaya tenezzül eden çok iri yarı genç adamlarla biraz görüştüğünden sonra, Janetta'nın odasına kiraz rengi ipek üzerine siyah dantelli bir elbise getirtmiş ve onu giymesi için yalvarmıştı.

Margaret, "Üzerine havalı bir şeyler giymezen aşağıda kendini çok sıcak hissedeceksin," demişti. "Salonda bir ateş var: babam odaların sıcak olmasını seviyor. Elbiselerim sana yakışmazdı, ben senden çok daha uzunum; ama annen tam senin boyunda ve sen daha zayıf olsan da belki—Ama ben Bilmiyorum: elbise sana çok yakışmış. Aynaya bak Janet, harikası."

Janetta baktı ve biraz kızardı - kendini muhteşem bulduğu için değil, elbise boynunu ve kollarını daha önce hiçbir elbisenin göstermediği şekilde gösterdiği için. "Böyle - açık - olması mı gerekiyor?" dedi belli belirsiz. "Elbiselerini evdeyken de böyle mi giyiyorsun?"

"Benimki yüksek," dedi Margaret. "Dışarıda değilim, biliyorsun. Ama sen benden büyüksün ve eskiden öğretmenlik yapardın—Sanırım seni düşünebiliriz.*vardır*" "Dışarı," diye ekledi biraz gülerken. "Çok hoş görünüyorsun Janetta: çok güzel kolların var! Şimdi gidip giyinmeliyim ve aşağı inmeye hazır olduğumda seni çağıracağım."

Janetta, bu durum için fazla büyük olup olmadığı konusunda kesinlikle şüpheliydi; ama Margaret'in zarif ipek ve dantellerini ve Leydi Caroline'ın zarif brokarını görünce fikrini değiştirdi; ve Bay'ı almaya pek layık olmadığını hissetti.

Akşam yemeği duyurulup ev sahibi kibarca onu yemek odasına götürdüğünde Adair'in koluna girdi. Onun sadece küçük bir mürebbiye olduğunu bilip bilmediğini ve kızının aniden okuldan ayrılmasına neden olduğu için ona kızgın olup olmadığını merak etti. Aslına bakarsanız, Bay Adair onun durumunu tam olarak biliyordu ve tüm bu olaydan çok eğlenmişti; ayrıca, kızının eve dönüşü ona zevk verdiği için, Janetta'dan da memnun olmak için mantıksız bir eğilim içindeydi. "Margaret ona bu kadar düşkün olduğuna göre, onda bir şeyler olmalı," dedi kendi kendine, kızın narin hatlarına ve iri kara gözlerine eleştirel bir bakış atarak. "Onu akşam yemeğine çekerim."

Elinden gelenin en iyisini yaptı ve kendini o kadar hoş ve eğlenceli hale getirdi ki, Janetta utangaçlığının büyük bir kısmını kaybetti ve dertlerini unuttu. Miss Polehampton'daki herkesin bildiği gibi, onun da kıvrak bir dili vardı; ve çok geçmeden onu kaybetmediğini anladı. Yemek masasında Margaret'in dönüş nedeni hakkında tek kelime edilmediğini görünce epey şaşırıldı: kendi evinde olsaydı, bu akşamın konusu olurdu; her açıdan tartışılacaktı ve muhtemelen daha ilk saat bitmeden gözyaşlarına boğulacaktı. Ancak burada konunun çok da önemsenmediği açıktı. Margaret her zamanki gibi sakin görünüyordu ve Bayan Polehampton'ın gelişmekte olan sohbetine ürkütücü bir şekilde benzemeyen konuşmaya sessizce katıldı: ilçe eğlenceleri ve eyalet kodamanları hakkında konuşun: komşular hakkında dedikodu - zararsız ama uyarı bir tür dedikodu, çünkü Leydi Caroline masasında herhangi bir konuşmaya asla izin vermezdi. moda hakkında, eski porselen hakkında, müzik ve sanat hakkında zararsız olmaktan başka her şeydi. Bay Adair müziğe tutkuyla düşküncü ve Bayan Colwyn'in müzik hakkında gerçekten bir şeyler bildiğini anlayınca, onun havasındaydı. Füglerden, sonatlardan, konçertolardan, dörtlülerden ve üçlülerden söz ettiler, ta ki Leydi Caroline bile sohbetin çok teknik doğasına kaşlarını biraz kaldırarak; ve Sör Philip, arkadaşının başarısından dolayı Margaret'le tebrik edercesine gülümsedi. Cana yakın bir ruh bulmanın hazzı, Janetta'nın zeytin yanaklarına kıpkırmızı, kara gözlerine parlaklık getirmişti: akşam yemeğine girdiğinde önemsiz görünmüştü; tatlı konusunda fevkalade yakışıklıydı. Bay Adair, onun parıldayan, geçici güzelliğini fark etti ve kendi kendine Margaret'in zevkinin tartışılmaz olduğunu söyledi; tıpkı kendisinininki gibiydi; Margaret'e tam bir güveni vardı.

Bayanlar oturma odasına geri döndüklerinde, Sir Philip yarı gizlenmiş bir merakla ev sahibine döndü. "O zaman onu Leydi Caroline mi getirdi?" dedi, sorular sormayı özleyerek, ancak onları nasıl doğru bir şekilde çerçeveleyeceğini bilemeyerek.

Bay Adair büyük bir kahkaha attı. "Hayatımda duyduğum en garip şeydi," dedi keyifle. "Margaret o küçük kara gözlü kızdan hoşlanıyor - sence de hoş bir küçük şey, değil mi? - ve en sevdiğinin onunla yürümesi, yanında oturması vb. Okul müdiresi araya girdi, uygun olmadığını söyledi vs. yasakladı. Bayan Colwyn itaat edecekmiş gibi görünüyor, ama Margaret sessiz bir şekilde dişlerinin arasından biraz aldı.

Bayan Colwyn'e yemeklerini bir yan masada yemesi emredildi: Margaret de yemeklerini orada yemekte ısrar etti. Okul ortalığı karıştırdı. Sonunda Bayan Polehampton, bu zorluktan kurtulmanın en iyi yolunun önce bize şikayette bulunmak, sonra da Bayan Colwyn'i hemen eve göndermek olduğuna karar verdi. o göndermezdimargaret ev, biliyorsun!"

Sir Philip ciddi bir tavırla, "Bu, Bayan Colwyn için çok zordu," dedi.

"Evet, çok zor. Margaret, duyduğun gibi, annesine başvurdu ve Leydi Caroline geldiğinde, sadece Bayan Colwyn'in değil, Margaret'in de kutularının dolu olduğunu gördü; ve Margaret, eğer arkadaşı sonuçta olan şey için gönderildi Hata, evde bir saat kalmazdı. Bayan Polehampton ağlıyordu: kızlar isyandıydı, öğretmenler çaresizlik içindeydi, bu yüzden karım bu zorluktan kurtulmanın en iyi yolunun iki kızı bir kerede götürmek ve daha sonra Bayan Colwyn'in akrabalarıyla halletmek olduğunu düşündü. Şaka, Margaret'in 'kovulduğunda' ısrar etmesi.

"Demek bana söyledi."

"Öğretmen buna benzer bir şey söyledi, biliyorsun. Caroline kadının tamamen kendini kaybedip kendini sergilediğini söylüyor. Caroline, kızımızı alıp götürdüğü için memnundu. bir ceza; kendi isteğiyle ayrılıyordu."

Sir Philip sıcak bir sesle, "Onunla bağlantılı bir cezayı düşünmek pek mümkün değil," dedi.

"Hayır, o hoş bir kız, değil mi? ve küçük arkadaşı iyi bir engel, zavallı küçük şey."

"Bu mesele Bayan Colwyn için ciddi bir rahatsızlık olabilir, sanırım?"

Bay Adair aceleyle, "Ah, buna güvenebilirsiniz, kaybeden o olmayacak," dedi. "Ona bakacağız. Tabii ki kızımın ona olan dostluğundan zarar görmeyecek."

Sör Philip bundan pek emin değildi. Margaret'in güzelliğine olan yoğun hayranlığına rağmen, güzelliği, konumu ve zenginliği olan kızın daha az şanslı olan kız kardeşi için yaptığı romantik partizanlığın pek parlak sonuçlar vermediğini fark etti. Lüks ve hoşgörü içinde yetişmiş Bayan Adair'in, Bayan Polehampton'un yatılı okulundan kovulmasının zavallı mürebbiye-öğrencinin geleceğine verdiği zararın zerre kadar farkında olmadığına şüphe yoktu. Margaret için, öğretmenin söylemeyi veya yapmayı seçtiği herhangi bir şey çok az önemliydi; Janetta Colwyn için bu, bir gün çok ciddi türden bir refah veya sıkıntı anlamına gelebilir. Sir Philip, Bay Adair'in bu kadar kolay vaat ettiği tazminata pek inanmadı. Bayan Colwyn'in durumunu zihnine not etti ve

umutları ve kendi kendine onu unutmayacağını söyledi. Ve bu, Sir Philip Ashley gibi meşgul bir adam için çok şey ifade ediyordu.

Bu arada oturma odasında üç hanım arasında bir konuşma daha olmuştu. Margaret, şöminenin yanında dururken kolunu sevgiyle Janetta'nın beline doladı ve gülümseyerek annesine baktı. Leydi Caroline şöminenin diğer tarafındaki koltuğa çöktü ve iki kızını inceledi.

"Burası Claremont House'dan daha iyi, değil mi Janet?" dedi Margaret.

"Gerçekten öyle," diye yanıtladı Janetta minnetle.

"Müzik hakkında konuşarak babanın kalbine giden yolu buldun, öyle değil mi anne? Ve bu elbise ona çok yakışmış değil mi?"

Leydi Caroline, Janetta'nın Margaret'e her zaman özel bir erdem olarak atfettiği, ama şimdi bunun yalnızca evin ve genel olarak ailenin özelliği olduğunu anladığı sakinlikle, "Kolda küçük bir değişiklik istiyor," dedi. Bunu yarın yap. Akşam gelenler var ve kol kısaltılsa daha iyi görünür."

Bu sözler Janetta'nın kulağına biraz tutarsız geldi ama Margaret anladı ve onayladı. Bu, Leydi Caroline'ın Janetta'dan genel olarak memnun olduğu ve onu arkadaşlarıyla tanıştırmaya itiraz etmediği anlamına geliyordu. Margaret, Janetta'nın başının üzerinden annesine hafifçe gülümsedi, bu sırada o genç, Leydi Caroline'e seslenmeden önce, tabiri caizse, cesaretini iki eliyle topluyordu.

"Sana çok minnettarım," dedi sonunda, kulağa çok hoş gelen tatlı sesinde bir şükran heyecanı. "Ama -düşünüyordum da- yarın eve gitmem için en uygun saat kaç olur?"

"Eve mi? Beaminster'a mı?" dedi Margaret. "Ama gitmene gerek yok canım, bir not yazıp onlara burada kaldığını söyleyebilirsin."

Leydi Caroline cana yakın bir tavırla, "Evet, hayatım; Margaret'in senden henüz ayrılmayacağına eminim," dedi.

Janetta, "Teşekkür ederim; çok nazıksınız," diye yanıtladı, sesi titriyordu. "Ama kalıp kalamayacağımı babama sormalıyım ve ne dediğini duymalıyım; Bayan Polehampton ona yazmış olacak ve..."

"Ve seni onun pençelerinden kurtardığımızı çok sevinecek," dedi Margaret, hafif, muzaffer bir gülüşle. "Zavallı Janetta'm! Onun elinde nelere katlandık!"

Leydi Caroline rahat koltuğunda sırtüstü uzanmış, yumuşak pembe dokunuşları olan gümüşü gri ve beyaz brokar üzerinde mum ışığı parlıyor ve elmaslar parlıyor.

Fildişi yelpazesinin kabzasında öyle sakince kavuşturduğu beyaz elleri, görüldüğü kadar sakin hissetmiyordu kendini. Margaret'in düşüncesizce davrandığı aklına geldi. Bu küçük Bayan Colwyn'in kazanması gereken bir hayatı vardı; onu mesleğine uygun hale getirmek nezaket olmaz. Bu yüzden, konuştuğunda tonunda normalden çok daha kararlı bir ton vardı.

"Yarın sizi Beaminster'a götüreceğiz sevgili Bayan Colwyn ve sonra ailenizi görebilir ve babanıza Margaret ile birkaç gün geçirip geçiremeyeceğinizi sorabilirsiniz. Bay Colwyn'in bizi reddedeceğini sanmıyorum. ," dedi nezaketle. "Acaba o adamlar ne zaman gelecek Margaret. Farz edelim ki piyanoyu aç ve biraz müzik dinleyelim. Şarkı söylüyorsun, değil mi?"

"Evet, biraz," dedi Janetta.

"Biraz!" diye haykırdı Margaret küçümseyerek. "Nefis bir sesi var, anne. Gel ve hemen şarkı söyle, Janetta, sevgilim ve hayrete düşür anne."

Leydi Caroline gülümsedi. Zamanında pek çok şarkıcı dinlemişti ve şaşırılmayı beklemiyordu. Küçük bir mürebbiye, yatılı okulda bir yardımcı öğretmen! Sevgili Margaret'in coşkusu kesinlikle onu alıp götürdü.

Ama Janetta şarkı söylediğinde, Leydi Caroline sonuçta oldukça şaşırılmıştı. Kızın oldukça tatlı ve zengin bir kontralto sesi vardı ve iyi eğitilmişti; ve dahası, bu kadar genç biri için biraz alışılmadık bir duygu ve tutkuyla şarkı söyledi. Sanki şarkı söylemesinde gizli bir güç, gizli bir özellik ortaya çıkıyordu çünkü kendini ifade

etmenin başka bir yolunu bulamıyordu. Ne Leydi Caroline ne de Margaret, Janetta'nın sesinin onları neden bu kadar etkilediğini anlamadılar; Müzik devam ederken ev sahibiyile birlikte içeri giren Sir Philip de nedenini tam olarak bilmeden işitmiş ve büyülenmiş; Müzik bilgisi ve dünya deneyimi, bazı açılardan tüy kafalı olmasına rağmen, Janetta'nın şarkı söylemesinin göze çarpan özelliklerine doğrudan parmağını koymasını sağlayan tek kişi Bay Adair'di.

Daha sonra Philip Ashley'e bir güven anında, "Bu tamamen onun sesi değil, biliyorsun," dedi; "ruhu. Bir kadın için iyi olandan daha fazla metaya sahip onda. Şarkı söylemesini çok güzel yapıyor, bilirsiniz - insanın gözlerini yaşartıyor falan - ama onurum üzerine yemin ederim ki Margaret bunu yapmadığı için minnettarım. Böyle bir ses yok! Bu tür kadınlar ya erdem kahramanlarıdır ya da şeytana giderler. Her zaman aşırı uçlardadırlar."

Sir Philip kuru bir tavırla, "O zaman Miss Colwyn'in kariyerini izlemek konusunda kendimize biraz heyecan verebiliriz," dedi.

Janetta'dan sonra Margaret şarkı söyledi; tatlı bir mezzosoprano sesi vardı, fazla bir gücü ya da pusulası yoktu, ama mükemmel bir şekilde eğitilmiş ve kulağa çok hoş geliyordu. Sir Philip, kendi evinde yorgun bir adamın sinirlerini yatıştıracak türden bir ses, diye düşündü.

Oysa Janetta'nın şarkısında yatıştırıcı olmaktan çok rahatsız edici ve heyecan verici tutkulu bir şeyler vardı. Ama Margaret ondan hayranlık duymasını istediğinde hayranlık duymaya oldukça hazırды. Bir kanepede yan yana oturuyorlardı ve şarkılarından birini yeni bitirmiş olan Janetta, Bay Adair ile konuşuyor ya da onunla konuşuluyordu. Leydi Caroline bir eleştiri yazısı yazmıştı.

"Bayan Colwyn'in sesi çok güzel değil mi?" Margaret parlayan gözlerle sordu.

"Bu çok tatlı."

"Sence de çok hoş görünmüyor mu?" - Margaret, arkadaşının hayranlığına can atıyordu.

"O çok güzel bir kız. Birbirinize çok düşkün müsünüz?"

"Ah, evet, özverili. Başarığıma çok sevindim!" dedi kız büyük bir iç çekişle.

"Onu okuldan uzaklaştırırken mi?"

"Evet."

"Bunun onun iyiliği için olduğunu mu düşünüyorsun?"

Margaret güzel gözlerini açtı.

"Onun iyiliği için mi? O rahatsız evde müzik dersleri vermek yerine buraya gelip Bayan Polehampton'ın küçümsemelerine katlanmak mı?" Belli ki bu değişikliğin Janetta için yararlı olmaktan başka bir şey olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Sir Philip, onaylamamasına karşın gülümseyerek, "Onun için çok hoş olduğuna kuşku yok," dedi. "Muhtemelen önünde duran sıkı çalışma hayatı için iyi bir hazırlık olup olmadığını merak ettim."

Margaret'in kızardığını gördü ve önerisine gücenip gücenmeyeceğini merak etti. Bir an duraksadıktan sonra ciddi ama oldukça nazik bir şekilde cevap verdi...

"Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim, kesinlikle. Onu burada tutmak istiyorum, böylece bir daha asla çok çalışmak zorunda kalmasın."

"Buna razı olur mu?"

"Neden?" dedi Margaret.

Sör Philip gülümsedi ve başka bir şey söylemedi. Margaret'in kendisinininkine benzemeyen ve kendisinin dışındaki hayatlar hakkında ne kadar az fikir sahibi olduğunu görmek ilginç, dedi kendi kendine. Ve Janetta'nın cesur ama hassas küçük yüzü, kararlı kaşları, dudakları ve parlak gözleri, bir kararlılık ve özgünlük vaat ediyordu ki, onun Margaret gibi zengin bir ailenin sadece bir oyuncacı veya eklentisi olmasına asla izin vermeyeceğine ikna olmuştu. Adair

bekliyor gibiydi. Ama sözleri bir etki yaratmıştı. Geceleri, Leydi Caroline ve kızı, her zaman Margaret'in kullanımına tahsis edilmiş olan sevimli küçük odada dururken, bilinçsizce aklına gelen her şeyi dürüstçe söyleme alışkanlığıyla, Sir Philip'in sözlerinden bahsetti.

"Çok tuhaftı" dedi; "Sör Philip, Janetta'nın burada kalmasının kötü olacağını düşünüyor gibiydi anne. Onun için neden kötü olsun anne, canım?"

Leydi Caroline, konuşurken Margaret'in yüzünü biraz dikkatle izleyerek, "Bizimle bir iki gün geçirmesinin onun için hiç de kötü olacağını düşünmüyorum, sevgilim," dedi. "Ama belki de bir güle güle olsa iyi olur. Biliyorsun, yarın eve gitmek istiyor ve onu görevlerinden ya da kendi yaşam alanından uzak tutmamalıyız."

"Hayır," diye yanıtladı Margaret, "ama görevleri onu her zaman evde tutmayacak, biliyorsun anneciğim, canım."

Leydi Caroline belirsiz bir şekilde, ama Margaret'in alışkın olduğu okşayıcı bir ses tonuyla, "Sanmıyorum, canım," dedi. "Yat tatlım, yarın bütün bunları konuşuruz."

Bu sırada Janetta, kendisine ayrılan odanın lüksünü merak ediyor ve geçen gün olanları düşünüyordu. Margaret iyi geceler demek için kapıya vurulduğunda, Janetta uzun aynanın önünde durmuş, aynanın iki yanına sabitlenmiş gümüş apliklerdeki pembe mumların ışığında kendini inceliyordu. . Üzerinde sabahlığı vardı ve uzun ve gür saçları, büyük, kıvrırcık bir yığın halinde omzunun üzerinden dökülüyordu.

"Ah, Bayan Vanity!" diye haykırdı Margaret, her zamankinden daha neşeli bir ses tonuyla, "güzel saçlarına hayran mısın?"

"Düşünüyordum da," dedi Janetta, konuşmasını sık sık karakterize eden bir yoğunlukla, "*Şimdi* Seni anladım - şimdi neden diğer kızlardan bu kadar farklı, çok tatlı, çok sakin ve güzel olduğunu biliyorum! Hayatın boyunca bu güzel yerde yaşadın! Benim için bir peri sarayı - bir rüya evi - gibi; ve sen onun kraliçesisin Margaret, bir rüyalar prensesi!"

Margaret kollarını arkadaşının boynuna dolayarak, "Umarım bir gün rüyalardan daha fazla hüküm sürecek bir şeyim olur," dedi. "Ve ben her ne kraliçeysem, sen de benim krallığımı paylaşmalısın Janet. Sana ne kadar düşkün olduğumu biliyorsun, her zaman benimle kalmanı ve arkadaşım olmanı istiyorum."

"Her zaman senin arkadaşın olacağım - her zaman, hayatımın son gününe kadar!" dedi Janetta şevkle. İkisi uzun aynaya yansıyan güzel bir resim yaptı; uzun boylu, sarışın Margaret, hâlâ yumuşak beyaz ipek giysisi içinde, kolunu daha küçük bedene dolamış.

Kıvrırcık saçları pembe pamuklu sabahlığını yarı yarıya kapatan ve kahverengi yüzü arkadaşınınkine sevgiyle dönük olan esmer kız.

"Ve benimle kalmanın senin için iyi olacağına eminim," dedi Margaret, zihnindeki söylenmemiş bir itiraza yanıt vererek.

"Benim için iyi mi? Lezzetli - çok güzel!" diye haykırdı Janetta kendinden geçmiş bir şekilde. "Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir şey yememiştim. Sevgili Margaret, çok iyi ve çok naziksin - karşılığında senin için yapabileceğim tek bir şey olsaydı! Belki bir gün şansım olur ve eğer bir daha olursa Sahibim-*Daha sonra* dostuma sadık olup olmadığımı göreceksin!"

Margaret onu öptü ve Janetta'nın Helmsley Mahkemesi'nde alışlagelmiş ifade tarzlarından neredeyse eğlenceli olacak kadar farklı olan coşkusuna küçük bir gülümsemeyle öptü.

BÖLÜM IV.

YOLDA.

Elbette Bayan Polehampton, Janetta'nın okuldan alınmasına karar verdiğinde Bay ve Bayan Colwyn'e mektup yazmıştı; ve Margaret'in Janetta'nın giderse onun da gitmesi gerektiğini söylediği o olaylı günden önce karşılıklı iki ya da üç mektup alınmıştı. Margaret, neredeyse son ana kadar kasıtlı olarak karanlıkta tutulmuştu, çünkü Bayan Polehampton bir skandal çıkarmak istemiyordu ve Bayan Adair'in Janetta'yı açıkça tercih etmesinden rahatsız olduğu için, temiz bir küçük plan düzenlemişti. Bayan Colwyn "hava değişikliği için" gidecek ve bir sonraki dönemin başında Worthing'de bir akrabasının tuttuğu bir okula nakledilecekti. Bu planlar, Bayan Colwyn'in üvey kızına yazdığı ve Janetta'nın Margaret'in gözlerinden saklayamadığı aptalca ve kötü değerlendirilmiş bir mektupla alt üst olmuştu. Bu mektup, arkadaşlarına bu kadar zahmet verdiği için Janetta'ya yapılan suçlamalarla doluydu; "Çünkü, elbette," diye yazmıştı Bayan Colwyn, "Bayan Polehampton'ın sağlığınıza ilgilenmesi, sizi uzaklaştırmak için kör bir çaba: ve

eğer Bayan Adair sizi almasaydı, o da olurdu. Ama Bayan Adair'in durumunu bildiğinden, onunla arkadaş olmanın sana yakışmadığını açıkça anlıyor ve bu yüzden seni göndermek istiyor."

Bu esasen doğrudu, ama Janetta, gençliğin gamsız özgüveniyle, o mektup olmasaydı bunu asla keşfedemezdi. O ve Margaret birlikte konuyu tartışılar, çünkü Margaret, Janetta'nın ağladığını görünce, neredeyse mektubu elinden zorlayacaktı; ve sonra Bayan Adair, sosyal üstünlük iddiasını haklı çıkardı. O doğruca gitti

Bayan Polehampton ve Janetta'nın kalmasını talep etti; ve öğretmen kararını değiştirmeyi reddettiğinde, sakince, bu durumda eve de gitmeli Bayan Polehampton inatçı bir kadındı ve bu noktayı kabul etmeyecekti; ve Leydi Caroline, durumu öğrenince, Margaret'i açık savaş ilan edilmiş olan okulda bırakmanın imkansız olduğunu hemen anladı. Buna göre, ertesi sabah Janetta'yı kendi evine göndermeyi ayarlayarak iki kızı da yanında getirdi.

Kahvaltıda Janetta'ya, "Öğle yemeğine kalacaksın canım, seni saat üçte Beaminster'a götüreceğim," dedi. "Kendi halkını görmek istediğine hiç şüphe yok."

Janetta cevap vermekte zorlanacakmış gibi göründü ama Margaret tam zamanında, her zamanki gibi bir açıklama yaptı.

"Bu sabah düet çalışacağız - yani Janetta isterse; bahçede de yürüyüş yapabiliriz. Landau alalım mı anne?"

Lady Caroline sakince, "Sanırım Victoria, canım," dedi. "Baban bu öğleden sonra onunla birlikte gitmeni istiyor, bu yüzden ben de arabayla giderken Bayan Colwyn'in arkadaşlığının keyfini çıkaracağım."

Margaret onayladı; ama Janetta aniden, keskin bir kadınsı sezgiyle Leydi Caroline'ın onunla yalnız gitmek istemesinin bir nedeni olduğunu ve bahsettiği düzenlemeyi bilerek yaptığını fark etti. Ancak bunda onu gücendirecek hiçbir şey yoktu, çünkü

"Şarkı söylemekten her zaman zevk almışım, dedi Janetta, bu söz üzerine neşelenerek.

Leydi Caroline, biraz şüpheli bir sesle, "Evet... evet," dedi. "Şüphesiz: insan çok iyi yapabildiğini yapmaktan her zaman hoşlanır; ama... itiraf etmeliyim ki, kocam ya da kızım kadar müziksever değilim. Sevgili Margaret'in size neden hoşçakal demediğini açıklamalıyım Bayan Colwyn. Yolculuk sırasında senden ayrılma düşüncesiyle bunalıma girmesin diye, bu gece seni tekrar göreceğine olan inancını kaybetmemesine izin verdim. Sevdiklerimin hayatını güzelleştirmek her zaman prensibimdir. mümkün olduğu kadar mutluyum," dedi Margaret'in annesi dindar bir tavırla.

"Ve eğer Margaret yolculuğu sırasında depresyona girmiş olsaydı, Bay Adair ve Sir Philip de biraz depresyona girebilirdi ve bu çok yazık olur."

"Ah, evet," dedi Janetta. Ama nedenini bilmeden üşüdüğünü hissetti.

Leydi Caroline en yumuşak sesiyle, "Size güvenmeliyim," dedi. "Bay Adair'in sevgili Margaret'imiz için planları var. Sör Philip Ashley'nin mülkü bizimkine bitişik: iyi prensiplere sahip, iyi kalpli ve entelektüel: hali vakti yerinde, yakışıklı ve uygun yaşta - Margaret'e hayran. Fazla söze gerek yok, eminim."

Janetta'nın yüzüne tekrar dikkatle baktı ama orada ilgi ve şaşkınlıktan başka bir şey okumadı.

"Ah, Margaret biliyor mu?" diye sordu.

Leydi Caroline ihtiyatlı bir tavırla, "Bildiğinden daha fazlasını hissediyor," dedi. "Duygularının ilk aşamasında. Öğleden sonraki düzenlemelerin aksamasını istemedim."

"Ah, hayır! özellikle *Benim* hesap," dedi Janetta içtenlikle.

"Eve gittiğimde Margaret'la sessizce konuşacağım," diye devam etti Leydi Caroline, "ve ona başka bir gün döneceğini, görevlerinin seni eve çağırdığını söyleyeceğim - onlar var, ben

Elbette, sevgili Bayan Colwyn - ve bu kadar istendiğiniz halde benimle gelemersiniz."

"Korkarım pek istenmiyorum," dedi Janetta içini çekerek; "ama sanırım eve gitmek benim görevim..."

"Eminim öyledir," dedi Leydi Caroline; "ve görev o kadar yüce ve kutsal bir şeydir ki, yaptığın için asla pişman olmayacaksın."

O noktada Janetta'nın aklına, Leydi Caroline'ın görev konusundaki görüşlerinin kendisinininkinden farklı olabileceği belli belirsiz geldi; ama bunu söylemeye cesaret edemedi.

"Ve tabii ki bunu Margaret'e asla tekrarlamayacaksın..."

Leydi Caroline cümlesini tamamlamadı. Arabacı aniden atların hızını kontrol etti: Bilinmeyen bir nedenle Helmsley Court ile Beaminster arasındaki köy yolunun tam ortasında aniden durdu. Metresi küçük bir korku çığlığı attı.

"Sorun nedir Çelik?"

Uşak atından indi ve şapkasına dokundu.

"Korkarım bir kaza oldu leydim," dedi özür diler gibi, sanki kazadan kendisi sorumluymuş gibi.

"Ah! Umarım korkunç bir şey yoktur!" dedi Leydi Caroline, koku şişesini çekerek.

"Bu bir araba kazası leydim. En azından bir taksi. At yolun karşısında yatıyor leydim."

Hanımefendi büyük bir vakarla, "İnsanlarla konuş, Steel," dedi. Yolu bu şekilde kapatmalarına izin verilmemeli" dedi.

"Çıkabilir miyim?" dedi Janetta hevesle. "Yolda yatan bir hanım var ve yüzünü yıkayanlar var. Şimdi onu kaldırıyorlar - eminim onu o şekilde kaldırmamalılar - ah, lütfen, bir dakikalığına gitmeliyim! " Ve bir cevap beklemeden victoria'dan dışarı çıktı ve yaralanan kadının yanına koştu.

Leydi Caroline arkasına yaslanıp koku şişesini narin burnuna tutarken, "Çok düşüncesiz ve disiplinsiz," dedi kendi kendine. "Onu evden bu kadar çabuk çıkardığım için mutluyum. Adamlar onun şarkı söylemesine deli oluyordu. Sir Philip onun varlığını onaylamadı, ama sesinden büyülenmişti, bunu görebiliyordum; zavallı, sevgili Reginald kesinlikle sesi saçma ve sevgili Margaret *Olumsuz* öyle güzel şarkı söylüyor ki -öyle yapıyormuş gibi davranmanın bir anlamı yok- ve Sir Philip eşiğinde titriyor- ah, evet, çok akıllı davrandığıma eminim. Bu kız şimdi ne yapıyor?"

Victoria, Leydi Caroline neler olup bittiğini daha net görebilsin diye biraz ilerledi. Engele neden olan araç -belli ki bir handan kiralık bir sinek- yaralanmamıştı, ancak at şaftların arasına düşmüştü ve bir daha asla kalkamayacaktı. Sineğin sakinleri -bir hanımefendi ve çok daha genç bir adam, belki de oğlu- inmiş ve Leydi Caroline'ın duyduğuna göre bayan bayılmış ama hiçbir şekilde yaralanmamış. Janetta hanımın

yanında diz çökmüştü -bu arada, pamuklu elbisesinin tazeliğine aldırış etmeden tozun içinde diz çökmüştü- ve onu çoktan doğru pozisyona getirmişti ve yarım düzine kişiye emirler veriyordu. geri çekilmek ve ona hava vermek için toplandı. Leydi Caroline onun hareketlerini ve jestlerini sakın bir eğlenceyle izledi ve Steel'e kokulu tuz teklifini gönderecek kadar ileri gitti; ancak bu teklif reddedilince başka bir şey yapamayacağını hissetti. Bu yüzden oturdu ve eleştirel bir şekilde baktı.

Kadının -Leydi Caroline, nedenini tam olarak bilmese de ona hanımefendi demeye pek meyilli değildi- o anda korkunç bir solgunluğu vardı, ama yüz hatları düzgün hatlara sahipti ve eski güzelliğinin izlerini taşıyordu. Saçları asi dalgalarla kırılmıştı ama kaşları hâlâ koyuydu. Siyahlar giymişti ve bol miktarda dantel vardı; Leydi Caroline'ın eldivensiz elindeki keskin görüşü, bazı çok güzel pırlanta yüzükleri ayırt etmesini sağladı. Kostümün etkisi, yanında asılı duran, şiddetli gökkuşağı tonlarında büyük, şatafatlı bir yelpaze tarafından biraz bozulmuştu; ve belki de Leydi Caroline'ın kadının sosyal statüsü hakkındaki görüşüne karar veren bu süs eşyasıydı. Ama adam hakkında farklı bir şekilde eşit derecede olumluydu. *Oöyleydi* bir beyefendi: buna hiç şüphe yok. Gözlüğünü kaldırdı ve ona ilgiyle baktı. Neredeyse onu daha önce bir yerde gördüğünü sandı.

Gerçekten de yakışıklı bir adam ve bir beyefendi; ama, ah, görünüşe göre ne huysuz biri! Esmerdi, ince hatları vardı ve hafif dalgalı ya da bukleli siyah saçları vardı (en azından kafasının son derece iyi kırılmış durumu dikkate alındığında yargılanabileceği kadarıyla); ve bu göstergelerden Leydi Caroline onun "kadının" oğlu olduğuna karar verdi. Uzun boylu, kaslı ve aktif görünüyordu: gözlemcinin onun huysuz olduğunu düşünmesine neden olan, kara kaşlarının gözlerinin üzerinde kıvrılma şekliydi, çünkü tavrı ve sözleri öfkeyi değil endişeyi ifade ediyordu. Ama alışılmış olması gereken bu kaş çatma, ona bariz bir şekilde huysuz bir bakış verdi.

Sonunda hanımefendi gözlerini açtı, biraz su içti ve oturdu. Janetta dizlerinin üzerinden kalktı ve gülümseyerek genç adama döndü. "Yakında şimdi daha iyi olacak," dedi. "Korkarım yapabileceğim başka bir şey yok ve sanırım devam etmeliyim."

"Yardımanız için size minnettarım," dedi beyefendi, ama yüzündeki kasvetli ifadeyi hiç azaltmadan. Janetta'ya keskin bir bakış attı - neredeyse cüretkar bir bakış - diye

düşündü Leydi Caroline ve sonra pek hoş olmayan bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Sizi arabanıza götürmeme izin verin."

Janetta, sanki onun arabası olmadığını söylemek aklına gelmiş gibi kızardı; ama victoria'ya döndü ve genç adam tarafından koltuğuna teslim edildi, daha sonra tam olarak İngiliz olmayan ayrıntılı bir gösterişle şapkasını kaldırdı. Gerçekten de Leydi Caroline, her iki yolcuda da Fransız bir şeyler olduğunu hemen anladı. Kıvrıkcık kır saçlı, siyah dantel elbiseli ve şömineli, gösterişli mavi ve kırmızı yelpazeli bayanın görünüşü oldukça yabancıydı; Üzerine tam oturan redingotu, uzun şapkası ve yakasında çiçek olan genç adam - mükemmel İngiliz aksanına rağmen - da yabancıydı. Leydi Caroline, sonuç olarak çifte daha fazla ilgi duyduğunu hissedecek kadar kozmopolitti.

Araba hareket ederken, "En yakın hana bir at gönderdiler," dedi Janetta; "ve sanırım beklemleri uzun sürmeyecek."

"Bayan yaralandı mı?"

"Hayır, sadece sarsıldı. Bayılma nöbetleri geçiriyor ve kazanın sınırlarını oldukça bozduğunu söyledi oğlu."

"Onun oğlu?"

"Beyefendi annesini aradı."

"Ah! İsimlerini duymadın herhalde?"

"Hayır. Seyahat çantalarında büyük bir B vardı."

"B-B-?" dedi Leydi Caroline düşünceli bir şekilde. "Bu civarda adı B harfiyle başlayan kimseyi tanımıyorum, Bevanlardan başka. Sadece oradan geçiyor olmalılar, ama yine de genç adamın yüzü bana tanıdık geldi."

Janetta başını salladı. "Onları daha önce hiç görmedim," dedi.

Leydi Caroline kararlı bir şekilde, "Çok küstah ve nahoş bir ifadesi var," dedi. "Onu tamamen şımartıyor: yoksa yakışıklı bir adam."

Kız cevap vermedi. Leydi Caroline kadar o da kendisine pek hoş gelmeyen bir şekilde bakıldığını biliyordu ve yine de o hanımın yabancıyı kınamasını onaylamak istemiyordu. Çünkü kesinlikle çok yakışıklıydı -ve annesine o kadar nazik davranmıştı ki tamamen kötü olamazdı- ve ona da yüzü belli belirsiz tanıdık geliyordu. Beaminster'a ait olabilir mi?

Oturup meditasyon yaparken, Beaminster Katedrali'nin uzun kuleleri görüş alanına girdi ve birkaç dakika içinde arabayı gri taş köprüden geçirip, kendine şehir diyen ama gerçekte ne daha fazlası ne de daha fazlası olan eski, tuhaf yerin ana caddesinden aşağı getirdi. Sakin bir taşra kasabasından daha az. Burada Leydi Caroline genç konuğuna bir soruyla döndü: "Sanırım Gwynne Caddesi'nde yaşıyorsunuz, canım?"

"Evet, Gwynne Sokağı on numarada," dedi Janetta aniden irkilerek ve biraz rahatsız hissederek. Arabacı belli ki adresi zaten biliyordu, çünkü o anda atın başını sola çevirdi ve araba dar bir yan sokaktan aşağı yuvarlandı; mümkün olduğunca güneş ve havadan uzak tutmak için.

Janetta, okuldan bile eve ilk geldiğinde bu yakınlığı ve perişanlığı her zaman biraz hissederdi, ama Helmsley Court'tan geldiğinde ona iki katı güçle vurdular. Sokağın ne kadar sıkıcı olduğunu daha önce hiç düşünmemişti, babasının adını taşıyan pirinç levhalı kapının önündeki parmaklıkların kırılmış olduğunu, pencere perdelerinin yırtılmış olduğunu ve pencerelerin ne yazık ki bakıma muhtaç olduğunu fark

etmemişti. yıkama. Demir kapıdan kapıya uzanan küçük taş basamaklar da çok kirliydi; ve araba hareket ederken başı bölgenin tırabzanlarında görünen hizmetçi kız, Janetta'nın beklediğinden çok daha dağınık, daha dağınıktı. "Zengin olamayız ama olabiliriz.*temiz*Leydi Caroline'ın narin, kayıtsız yüzünde hafif bir gülümsemenin geçtiğini (oldukça haksız bir şekilde) hayal ederek, bastırılmış bir sabırsızlık çılgınlığıyla kendi kendine dedi. Ama... ah, işte canım, canım babam! Eh, en azından kimse ona karşı bir şey söyleyemez!" Ve Bay Colwyn'in kirli merdivenlerden köhne küçük demir kapıya doğru indiğini görünce Janetta'nın yüzü ani bir sevinçle parladı ve cerrahı sima olarak tanıyan Leydi Caroline başını salladı. ona dostça bir küçümseme ile.

"Nasılsınız, Bay Colwyn?" dedi nezaketle. "Kızınızı eve getirdim, görüyorsunuz ve umarım olanlar için onu azarlamazsınız.*Benim* kızının hatası senin değil."

Bay Colwyn ciddi bir tavırla şapkasını kaldırırken, "Ne olursa olsun, Janetta'yı gördüğüme çok sevindim," dedi. Eski püskü bir ceket giymiş, uzun boylu, zayıf bir adamdı, yıpranmış bir yüzü ve şefkatli, melankolik gözleri vardı. Janetta, saçlarının okula son gittiğinden daha beyaz olduğunu acıyla fark etti.

Leydi Caroline, "Onu Helmsley Sarayı'nda tekrar görmekten memnun olacağız," dedi. "Hayır, dışarı çıkmayacağım, teşekkürler. Çaya geri dönmem gerek. Kızınızın locası önde. Size Bayan Polehampton'dan söyleyecektim, Bay Colwyn, Worthing'deki arkadaşı bundan memnun olur." Tatilden sonra Bayan Colwyn'in hizmetleri."

Bay Colwyn ciddi bir formaliteyle, "Leydi hazretlerine çok teşekkür ederim," dedi. "Kızımın gitmesine izin verip vermeyeceğimden emin değilim."

"Değil mi? Ah, ama olası tüm avantajlara sahip olmalı! Ve bana Bay Colwyn, bir ihtimal söyler misiniz,*DSÖ* Beaminster yolunda yanından geçtiğimiz insanlar siyahlar içinde yaşlıca bir kadın ve çok koyu saçlı ve gözlü genç bir adam mı? Bagajlarında B vardı sanırım."

Bay. Colwyn şaşırılmış görünüyordu.

"Sanırım sana söyleyebilirim," dedi sessizce. "Beaminster'dan Brand Hall'a gidiyorlardı. Genç adam karımın kuzenlerinden biriydi: adı Wyvis Brand ve siyahlı bayan onun annesiydi. Neredeyse dört buçuk gün sonra eve geldiler." yirmi yıl."

Leydi Caroline gerçekte ne hissettiğini -bunu duyduğuna üzüldüğünü- söyleyemeyecek kadar kibardı.

BÖLÜM V.

WYVIS MARKASI.

Leydi Caroline'ın Janetta Colwyn ile Beaminster'a gittiği günün akşamı, yol kenarında bayılan hanımefendi, Brand Hall'da oldukça kasvetli görünen bir odada oturuyordu - bu oda, evde Mavi Salon olarak bilinir. . Tam olarak bir oturma odasına benzemiyordu: tavanı ve cilalı zemini çaprazlayan büyük meşe kirişler gibi, zamanla kararmış meşe kaplamalıydı. Mobilyalar da meşedendi ve perdeler koyu ama soluk maviydi, sandalyelerin mavi kadifesi ve mavi tonların da ağırlıkta olduğu Şark halısının karesi sahneye neşe katmıyordu. Oyma meşe şömine rafının üzerine yerleştirilmiş bir veya iki büyük mavi vazo ve bir büfe üzerindeki bazı daha küçük mavi süsler, mobilyaların rengiyle uyumluydu; ancak kır bahçelerinin çiçeklerle dolu olduğu bir günde vazoların hiçbirinde tek bir çiçek veya yeşil yaprak olmaması dikkat çekiciydi. Ne daha küçük ve daha hafif süs eşyaları, ne de kadın işi -danteller ya da nakışlar- mekânı hareketlendiriyordu: Masanın üzerine hiçbir kitap konmamıştı. Akşamlar soğuk

olduğundan ateş yakılması mevsimi kaçmazdı ve ateşin neşesi yerinde olurdu; ama neşelenme çabası yoktu. Yüksek arkalıklı koltuklardan birinde oturan kadın solgun ve üzgündü: Katlanmış elleri kucağında kayıtsızca birbirine kenetlenmişti ve giydiği kasvetli giysi, odanın kendisi gibi herhangi bir aydınlık parıltısından kurtulamamıştı. Soğuk bir yaz akşamının artan karanlığında, parmaklarındaki yüzükler bile yanıp sönmüyordu. Beyaz yüzü, üzerine siyah dantelden bir örtü örttüğü kaba, dalgalı gri saçlarıyla, derin dinginliği içinde neredeyse heykel gibi görünüyordu. Ama o solgun, yıpranmış, asık yüzlü yüze yerleşen rahatlık ve refahın verdiği huzur değil, kabullenilmiş bir kederin ve söndürülemez bir umutsuzluğun verdiği huzurdu.

Tam yarım saat bu şekilde oturduktan sonra kapı sertçe açıldı ve Bay Colwyn'in Wyvis Brand olarak adlandırdığı genç adam uzanarak odaya girdi. O

yemek yiyordu, ama üzerinde gece elbisesi yoktu ve odanın içinde dolaşıp kendini annesinin koltuğuna en yakın sandalyeye atarken, Bayan Brand'in dikkatini çeken huysuz ve pervasız bir şey vardı. Hafifçe ona doğru döndü ve oğlunun ona fazlasıyla aşına kıldığı şarap ve sert tütün dumanlarını hemen hissetti. Bir an ona baktı, sonra ellerini sımsıkı birbirine kenetledi ve üzgün yüzünü pencereye çevirerek eski pozisyonuna geri döndü. Bunu yaparken derin bir nefes almış olabilirdi ama Wyvis Brand bunu duymadı ve duysaydı belki de pek umursamazdı.

"Neden karanlıkta oturuyorsun?" dedi sonunda sinirli bir tonda.

"Işıklar için çalacağım," diye yanıtladı Bayan Brand sessizce.

"İstediyini yap: Kalmayacağım: Dışarı çıkıyorum" dedi genç adam.

Annesinin zile doğru uzattığı eli yanına düştü: Uysal bir kadındı, oğlunun sözüne kulak vermeye alıştı.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Burada yalnızsın," deme cüretini gösterdi: "Cuthbert aşağı indiğinde sevineceksin."

Oğlu kasvetle, "Bu korkunç bir delik," dedi. "Cuthbert'e Paris'te kalmasını tavsiye ederim. Burada kendi kendine ne yapacağını hayal edemiyorum."

Anne boğuk bir iç çekişle, "O her yerde mutlu," dedi.

Wyvis kısa, sert bir kahkaha attı.

"Bizim için bu söylenemez, değil mi?" diye haykırdı, kaba bir okşamayla elini annesinin dizine koyarak. "Cuthbert gün ışığındayken biz genellikle gölgedeyiz, ha? Bu eski yerin etkisi beni şiirsel yapıyor, anlıyor musun?"

"Sen gölgede kalmana gerek yok," dedi Bayan Brand. Ama bunu büyük bir gayretle söyledi.

"Gerek yok mu?" dedi Wyvis. Ellerini ceplerine soktu ve bir kahkaha daha atarak sandalyesine yaslandı. "Beni neşelendirecek çok şeyim var, değil mi?"

Annesi, oda daha az loş bir şekilde aydınlatılmış olsa bile göremediği özlem dolu bir şefkatle gözlerini ona çevirdi. Başkalarının yüzlerinde sempati arama alışkanlığı pek yoktu.

"Bu yer beklediğinden daha mı kötü?" diye sordu, sesi titreyerek.

"Daha küflü ve daha küçük," diye yanıtladı sertçe. "İnsanın çocukça izlenimleri pek işe yaramıyor. Ve perişan durumda - çatısı onarılmamış - çitler çöküyor - drenaj kusurlu. Biz yokken harap olmasına izin verildi."

"Wyvis, Wyvis," dedi annesi acılı bir sesle, "seni kendi iyiliğin için uzak tuttum. Yurtdışında daha mutlu olursun sanmıştım."

"Ah... daha mutlu!" dedi genç adam oldukça küçümseyerek. "Mutluluk bana göre değil: benim çizgimde değil. Burada ya da Paris'te olmam benim için fark etmez. Bir şeylerin ters gittiğine dair bir fikrim olsaydı, uzun zaman önce burada olurdum. Bu taraftan."

"Sanırım," dedi Bayan Brand, sesini dikkatle kontrol ederek, "ev bu kadar kötü durumdaysa, bahsettiğiniz ziyaretçileri alamayacaksınız."

"Ziyaretçim olmayacak mı? Elbette ziyaretçilerim olacak. Kendi kendime yapacak başka neyim var? Ayın 12'sine kadar evi iyice düzene sokacağız.*Benim yer.*"

"Ayın 12'sinden önce kimse gelmezse, sanırım evi yaşanabilir hale getirebiliriz. Elimden geleni yapacağım, Wyvis."

Wyvis yine güldü ama daha yumuşak bir sesle. "Sen!" dedi. "Fazla bir şey yapamazsın anne. Bu senin umursadığın türden bir şey değil. Sen kendi odanda kalıp iğne ocalarını yap; ben evle ilgilenirim. Ayın 12'si—öbür gün sanırım."

"DSÖ?"

"Ah, Dering ve St. John ve Ponsonby, sanırım. Başka birini getirirler mi bilmiyorum."

"Bildiğin en kötü setin en kötü adamları!" diye iç geçirdi annesi. "Onları geride bırakamaz mıydın?"

Nasıl kaşlarını çattığını, elinin sabırsızlıkla nasıl seğirdiğini görmekten çok hissetti.

"Ne tür arkadaşlarım olabilir?" dedi. "Beni en çok eğlendirenler neden olmasın?"

Sonra ayağa kalktı ve bir süre durup dışarıyı seyredeceği pencereye gitti. Sonunda arkasına döndüğünde, annesinin elinin hafif, tanıdık bir hareketle gözlerinin üzerinde ağladığını anladı ve bu manzara karşısında sanki yüreği sızladı.

"Gel anne," dedi nazikçe, "söylediklerimi ciddiye alma. İyi olmadığımı ve dünyada asla bir şey yapmayacağımı biliyorsun. Seni rahatlatmak için Cuthbert var.. "

"Cuthbert benim için bir hiç...*Hiçbir şey*-seninle karşılaştırıldığında, Wyvis."

Genç adam yanına geldi ve elini omzuna koydu. Tutkulu ses tonu onu etkilemişti.

"Zavallı anne!" dedi yavaşça. "Benim yüzümden çok acı çektin, değil mi? Keşke sana tüm geçmişi unutturabilseydim ama yapabilseydim bana teşekkür etmezdin belki."

"Hayır," dedi, alnını adamın koluna yaslamak için öne doğru eğilerek. "Hayır. Çünkü geçmişte parlaklık vardı ama gelecekte ne senin için ne de benim için çok az parlaklık görüyorum."

"Eh, bu benim hatam," dedi Wyvis hafif ama acı bir şekilde. "Gençlik aptallığım olmasaydı, şimdi olduğum gibi yük olmazdım. Kendimden başka teşekkür edeceğim kimse yok."

"Evet, evet, benim hatamdı. Bunu yapman için -seni perişan eden kadına ömür boyu bağlanman için sana baskı yaptım!" dedi Bayan Brand umutsuzca kendini suçlar bir tonda. "O zaman - doğru yaptığımızı düşündüm."

Wyvis Brand sertçe, "Sanırım doğru yapıyorduk," dedi, ama bu düşünce onu teselli etmiş gibi değil. "Belki de sevdiğimi sandığım kadınla -onu terk etmek ya da ona zarar vermektense- evlenmem daha iyiydi ama keşke onun yüzünü hiç görmeseydim!"

"Ve seni onunla evlenmeye ikna ettiğimi düşünmek," diye inledi anne, pişmanlık dolu ıstırabının en uç noktasında kendini ileri geri sallayarak; "Ben - daha akıllı olması gereken - kim müdahale etmiş olabilir - -"

"Fazla bir işe karışmış olamazsın. O zamanlar ona kızmıştım," dedi oğlu, huzursuz, amaçsız bir şekilde odada dolaşmaya başlayarak. "Keşke anne, geçmişten bahsetmeyi bıraksan. Bana bazen bir rüya gibi geliyor; eğer onu olduğu gibi bıraksan, sanırım bunun bir rüya olduğunu hayal edebilirim. Unutma ki ben öyle değilim. Seni suçluyorum.Bağlara kızdığımda, bunun benim yaptığım bir şey olduğunun gayet iyi farkındayım.Hiçbir itiraz, hiçbir emir bir an bile bana fayda sağlamayacaktı.Kendi yoluma gitmeye kararlıydım ve gittim. ."

İlk tavrındaki kabalığın ve sertliğin ara sıra düştüğü gibi ondan uzaklaştığını belirtmek ilginçti. Eğitilmiş bir adamın cilalı ifadesiyle konuştu. Sanki zaman zaman, koşulların bir şekilde ondan talep ettiğini hissederek, belli bir kaba tavır sergiliyordu gibiydi - ama sonuçta onun için doğal değildi.

"Seni üzmemeye çalışacağım Wyvis," dedi annesi özlemle.

"Tam olarak canımı sıkılmıyorsun," diye yanıtladı, "ama eski anılarımı çok sık karıştırıyorsun. Geçmişini unutmak istiyorum. Çocukluğumdan beri hiç gitmediğim buraya başka ne diye geldim? hiç ayak basmadım ve hayatımdaki o sefil geçişle hiçbir ilişkim yok mu?"

"O zaman neden o adamları indiriyorsun, Wyvis?*Onlar* geçmişini bilmek:*Onlar* eski çağrışımları hatırlayacak——"

"Beni eğlendiriyorlar. Arkadaşsız olamam. Kendimi tüm dünyadan soyutlamış gibi davranmıyorum."

Böyle kısa ve soğuk bir şekilde konuşurken bir kibrit çakmak için durdu ve ardından siyah büfenin üzerinde duran mumları yaktı. Bu hareketle, belki de yürekten yorgun düştüğü sohbete bir son vermeyi kastetmişti. Ama Bayan Brand, uzun bir kaygı ve kederin onu sürüklediği yarı şaşkın bir zihin durumunda, sessizliğin erdemini bilmiyordu ve inceliğin büyümlü niteliğine sahip değildi.

"Burada yoldaşlar bulabilirsin," dedi inatla, "pozisyonuna uygun insanlar - belki babanın eski dostları..."

"Babamın oğluyla arkadaş olmaya bu kadar istekli olacaklar mı?" Wyvis acı bir şekilde patladı. Sonra beyaz ve yaralı yüzünden onu incittiğini görünce yanına geldi ve tövbe edencesine onu öptü. "Beni affet anne," dedi, "hoşuna gitmeyen bir şey söylersem. İki gün önce Beaminster'a geldiğimden beri babam hakkında çok şey duyuyorum. Babamla ilgili önceki fikrimi doğrulayandan başka bir şey duymadım. Zavallı ihtiyar Colwyn bile onun hakkında iyi bir şey söyleyemedi. Olabildiğince hızlı şeytana gitti ve oğlu muhtemelen onun izinden gidecek gibi görünüyor. Genel kanı bu ve George adına, Sanırım yakında bunu haklı çıkarmak için bir şeyler yapacağım."

"Baban gibi yaşamana gerek yok, Wyvis," dedi gözyaşları hızla akan annesi.

"Yapmazsam kimse inanmaz," dedi genç adam huysuzca. "Kadere karşı savaş yok. Brands'ın sonu geldi anne: Yok olup gideceğiz ve unutulacağız - dünya için de daha iyi olacak. İşimizin bitme zamanı geldi: biz kötü bir partiyiz."

"Cuthbert fena değil. Ve sen... Wyvis, senin çocuğun var."

"Öyle mi? Altı aylıktan beri görmediğim bir çocuk! Annesi tarafından büyütülmüş; kalbi, ilkesi ya da iyi olan hiçbir şeyi olmayan bir kadın! Kucağıma aldığımda çocuk benim için büyük bir rahatlık olacak. ondan."

"Gerçekleştiği zaman?" dedi Bayan Brand, sanki ondan çok kendi kendine konuşuyormuş gibi. Ancak Wyvis cevap verdi:

"Bıktığı zaman... daha önce değil. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Harçlığını çekmiyor mu?"

"Düzenli olarak değil. Ve Kirby's'e son geldiğinde adresini reddetti. Sanırım çocuğu benden uzak tutmak istiyor. Zahmete ihtiyacı yok. İstedğim son şey, veledin onu büyütmesi."

"Wyvis!"

Ama Wyvis annesinin azarlayıcı haykırışına aldırış bile etmedi: Keyfi yerinde değildi ve loş odadan çıkıp koridora, oradan da evin etrafındaki arazinin sessizliğine ve ıssızlığına adım atmaktan memnundu.

Brand Hall son birkaç yıldır fiilen terk edilmişti. Rahmetli efendisinin ülkeden çekilmesinden kısa bir süre sonra, bir veya iki kiracı kısa bir süre orayı işgal etmişti; ama ev elverişsizdi ve kasabalardan uzaktı, üstelik rutubetli ve sağlıksız olduğu söyleniyordu. Bu nedenle, son zamanlarda evin tek sakinleri bir bekçi ve karısıydı ve sonunda Beaminster'daki acentelerine yerleşme niyetini açıklamak için yazdığında, sahibine uygun hale getirmek için büyük bir hazırlık yapılması gerekmişti. Salon.

Brands, uzun yıllardır mahalledeki en şanssız aile olarak biliniyordu. Bir zamanlar ilçede büyük bir mülkleri vardı; ancak kumar kayıpları ve spekülasyon servetlerini büyük ölçüde azaltmıştı ve Wyvis Brand'in büyükbabasının zamanında bile ailenin prestiji çok düşüktü. Wyvis'in babası Mark Brand'in günlerinde daha da dibe battı. Mark Brand sadece "vahşi" değil, aynı zamanda zayıftı: sadece zayıf değil, aynı zamanda kötüydü. Kariyeri, bir Beaminster meyhanesinin barmeni ile genel olarak "düşük bir evlilik" olarak konuşulan şeyle sonuçlanan, kargaşalı bir sefahatten biriydi. Mary Wyvis hiçbir zaman kurgu ya da gerçek hayattaki tipik bir barmen gibi olmamıştı: her zaman solgundu, sessizdi ve zarif görünüyordu ve Wyvis Brand'in dediği kederli, yıpranmış kadına nasıl dönüştüğünü görmek zor değildi. anne; ama tamamen kötü bir soydan geliyordu ve itibarına dokunulmamıştı. İlçe halkı, Mark Brand'i evlendikten sonra kesti ve karısını hiç dikkate almadı; ve en büyük oğluna karısının ailesinin adını vermekte ısrar edince, sanki onun asilliğiyle övünüyor gibi, dehşete düştüler. Ancak Wyvis küçük bir çocukken, babası artık ne kendisinin ne de çocuklarının ilçe kodamanları tarafından hor görülmemesine ve alay edilmemesine karar verdi. Yurtdışına gitti ve Wyvis yirmi, küçük oğlu Cuthbert ancak on iki yaşındayken ölümüne kadar yurtdışında kaldı. Bazı insanlar, memleketi kıyılarından ayrıldığında, özellikle utanç verici bazı eylemlerin keşfedilmesinin yakın olduğunu ve bu nedenle İngiltere'ye hiç dönmediğini söylediler; ama Mark Brand her zaman sanki sağlığı çok zayıfmış, sinirleri kendi ülkesinin sert rüzgarlarına ve yurttaşlarının kaba tavırlarına dayanamayacak kadar hassasmış gibi konuşurdu. Oğlunu kendi fikirlerine göre yetiştirmiş; ve sonuç tamamen tatmin edici görünmüyordu. Bazen belirsiz söylentiler

Beaminster'a genç Brands'in dahil olduğu sürtüşmeler ve skandallar ulaştı; Wyvis'in özellikle kara koyun olduğu ve küçük kardeşi Cuthbert'i yozlaştırmak için elinden geleni yaptığı söylendi. Brand Hall'a geri döneceği haberi, duyanlar tarafından coşkuyla karşılanmadı.

Wyvis'in kendi hikayesi üzücüydü - belki de skandaldan çok üzücü; ama Beaminster halkının asla doğru dürüst duyamayacağı bir hikayeydi. Bunu çok az kişi biliyordu ve bilenlerin çoğu bunu gizli tutmayı kabul etmişti. Karısının ve çocuğunun yaşadığını Paris'te pek çok kişi biliyordu; Ayrıldıkları da biliniyordu ama bu ayrılığın nedeni çoğu kişi için bir sırdı. Ve gevezelerden pek hoşlanmayan Wyvis, Beaminster'a geldiğinde son birkaç yılın tarihini kimseye anlatmamaya karar verdi. Annesinin üzgün yüzü olmasaydı, onu tamamen aklından çıkarabileceğini düşündü. Onun üzerinde düşünür gibi görüldüğü inatla yarı yarıya içerlemişti. Talihsiz evliliği ileri sürdüğü -neredeyse ısrar ettiği- gerçeği, aklında büyük bir ağırlık oluşturuyordu. Wyvis'in vazgeçeceği bir nokta vardı. Ama annesi kızın tarafını tutmuş, genç adamı

ona verdiği sözleri yerine getirmeye ikna etmiş ve o zamandan beri pişman olmuştu. Bayan Wyvis Brand, sert içkiye karşı kontrol edilemez bir sevgi geliştirmişti ve onu bazen sıradan bir insandan çok deli bir kadın gibi yapan bir mizacı vardı; ve bir gün, çocuğunu yanında taşıyarak kocasının evinden kaybolduğunda ve sonraki bir mektupta geri dönmeyi düşünmediğini açıkladığında, Wyvis'in derin bir nefes alıp rahatlayacağını ummasına şaşmamak gerekirdi. asla olmaz

BÖLÜM VI.

JANETTA EVDE.

Leydi Caroline, Gwynne Sokağı'ndan arabayla uzaklaştığında, Janetta, her ikisini de eline verdiği babasıyla birlikte yıkık dökük demir kapının yanında kaldı. Ona sorgulayıcı bir şekilde baktı, biraz gülümsedi ve "Ee, canım?" tüm yüzündeki yumuşama onu Janetta'nın gözünde çok güzel kılıyordu.

"Sevgili, sevgili baba!" dedi kız, bastırılmaz küçük bir hıçkırıkla. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim!"

Anlayışlı olmasına rağmen duygusal bir adam olmayan Bay Colwyn, "İçeri gir canım," dedi. "Bütün gün seni bekliyorduk. Seni Saray'da bu kadar uzun süre tutacaklarını düşünmemiştik."

"İçeri girdiğimde size her şeyi anlatacağım," dedi Janetta, genellikle kendi evinde metanetinden talep edilen talepleri içgüdüsel olarak hatırlayarak neşeli bir şekilde konuşmaya çalışıyordu. "Annem içeride mi?" Kendi annesinden ayırmak için şimdiki Bayan Colwyn'den her zaman "anne" olarak söz ederdi. "Çocukların hiçbirini görmüyorum."

"Büyük arabadan ürkmüşsündür herhalde," dedi Bay Colwyn, acımasız bir gülümsemeye. "Pencerede bir iki kafa görüyorum. İşte, Joey, Georgie, Tiny... hepiniz neredesiniz? Gelin ve kız kardeşinizin eşyalarını yukarı taşımaya yardım edin." Ön kapıya gitti ve tekrar seslendi; bunun üzerine bir yan kapı açıldı ve oradan şallı, dağınık görünümlü, şallı bir kadın çıktı, omzunun üzerinden ve koltuğunun altında çeşitli büyüme ve dağınıklık aşamalarındaki küçük bir grup çocuk belirdi. Bayan Colwyn herhangi bir acil durum şöyle dursun, herhangi bir göreve bile asla hazır olmama gibi bir tuhaflığa sahipti: bütün gün Janetta'yı ve Janetta'yla birlikte Mahkeme ekibinin bir kısmını bekliyordu; ama yine de yarı çıplaktı ve bunu şalının altına saklamaya çalışıyordu; ve Leydi Caroline'ın arabasının yaklaştığı ilk izleniminde, kendisini ve çocukları bir arka odaya kapatmış ve Leydi Caroline ön kapıdan girerse oracıkta bayılacağını açıklamıştı.

"Pekala Janetta," dedi üvey kızına doğru ilerleyip solmuş yanağını öpmek için uzatırken, "demek büyük arkadaşların seni eve getirdi! Eminim. Ön odaya gelin - ve çocuklar, öyle kalabalıklaşmayın, kız kardeşiniz sizinle görüşürüz."

"Ah, hayır, şimdi onları öpmeme izin ver," dedi bir dizi şefkatle kucaklanan Janetta, geldiği evdeki genel düzen ve güzellik eksikliğine gözlerini kör edecek kadar ileri gitti. "Ah, canlarım, sizi tekrar gördüğüme çok sevindim! Joey, ne kadar büyümüşsünüz! Ve Tiny artık Tiny değil! Georgie, saçınızı örmüşsünüz! İşte Curly ve Jinks! Ama Nora nerede?" ?"

Jinks adıyla tanınan çocuk, "Yukarıda, saçını kıvırıyor," diye bağırdı. On üç yaşında, olgun bir kız olan Georgie daha alçak bir sesle ekledi:

"Mahkeme görevlileri gidene kadar aşağı inmeyecekti.o himaye edilmek istemedi."

Janetta kızardı ve arkasını döndü. Bu arada Bayan Colwyn en yakın koltuğa çökmüştü ve Bay Colwyn, sahibini kaybetmiş bir köpeğin ifadesiyle odaya girip çıkıyordu. Georgie, Janetta'nın koluna asıldı ve küçük çocuklar ya ablalarına sarıldılar ya da yuvarlak gözlerle ve parmakları ağızlarında ona baktılar. Janetta, rahatsız bir şekilde, hepsi için normalden daha ilginç olduğunun bilincindeydi. En büyük oğlan Joe, on dört yaşında tozlu bir delikanlı, tüm bacakları ve kolları, kız kardeşinin anlamadığı, memnuniyet ifade eden geniş bir sırıtışla onu lütufta buldu. Konuyu biraz aydınlatan, kabilenin en nazik ve narin olan Tiny idi.

"Yaramaz olduğun için seni okuldan mı gönderdiler?" diye sordu, Janetta'nın yüzüne ciddi bir bakış atarak.

Joey'den bir kıkırdama ve Georgie'den bir kıkırdama, Mr.

Colwyn's brown ve Mrs. Colwyn'in asit itirazı.

"Ne düşünüyorsunuz çocuklar? Rahibe asla yaramaz değildir. Bayan Polehampton'ın evinden neden bu kadar aniden ayrıldığını henüz tam olarak anlamıyoruz, ama elbette iyi bir nedeni var. Hiç şüphesiz babasına açıklayacaktır. ve ben... Bayan Polehampton bütün bunlardan çok rahatsız oldu ve babanız Janetta'ya uzun bir mektup yazdı ve gerçekten de öyle görünüyor. *Ben* sanki kendi yerinizde kalsaydınız ve üstünüzdekilerle arkadaş olmaya çalışmasaydınız daha uygun olurdu--"

"Onun üstündekiler kim, bilmek isterim?" kır saçlı cerrah biraz hararetle sözünü kesti. "Janet'im her gün en iyileri kadar iyidir. Adair'ler, Bayan Polehampton'ın iddia ettiği kadar büyük insanlar değil - hiç böyle aşağılayıcı ayrımlar duymadım!"

"Süslü Janetta'nın gönderilmesi - düzenli olarak sınır dışı edilmesi!" diye mırıldandı Joey, başka bir kıkırdamayla.

"Böyle konuştuğun için çok kabasın!" dedi Janetta, ona hitap ederek, çünkü o anda Bay Colwyn'e bakmaya dayanamadı. "Değildi *O* bu Bayan Polehampton'ı kızdırdı.

İtaatsizlik dediđi Őey buydu. Bayan Adair yan masada yemek yerken beni görmekten hoŐlanmadı -gerçi buna hić aldırmadım!- ve kendi yerinden ćıkıp yanıma oturdu - ve sonra Bayan Polehampton sinirlendi- ve her Őey dođal olarak gerćekleŐti. Beni göndermesine neden olan sadece Bayan Adair'le arkadaŐ olmam deđildi."

"Bana yle geliyor ki," dedi Bay Colwyn, "Bayan Adair ćok dŐuncesizmiŐ."

"Bütün sevgisi ve dostluđuydu baba," diye yalvardı Janetta. "Ve her zaman kendine göre bir yolu vardı ve tabii ki Bayan Polehampton'ın gerćekten demek istediđini düŐünmüyordu..."

"

Zayıf kćk mazeretleri, üvey annesinin kćmseyici bir kahkahasıyla yarıda kaldı.

"Senin bir kedi penćesi haline getirildiđini görmek ćok kolay, Janetta," dedi. "Bayan Adair okuldan bıkmıŐtı ve okul öđretmenini kıŐkırtmak ve okuldan atılmak ićin bu fırsatı deđerlendirerek senin hakkında bir Őeyler yaptı. Onun ićin önemli deđil elbette:o Kazanacak bir hayatı yok. Ve đretmenliđinizi ve Bayan Polehampton'ın tavsiyelerini kaybederseniz, bu onu etkilemez. Ah, bu güzel hanımları ve davranıŐlarını anlıyorum."

"Aslında," dedi Janetta sıkıntı ićinde, "Bayan Adair'i tamamen yanlış anladınız anne. Ayrıca, bu beni ders vermekten mahrum etmedi: Bayan Polehampton, istersem kız kardeŐinin Worthing'deki okuluna gidebileceğimi söylemiŐti; ve dn gitmeme izin verdi ćnk söylenen bazı Őeylere..."

Bay Colwyn ani bir kararlılıkla, "Evet, ama Worthing'e gitmenize izin vermeyeceğim," dedi. "Artık bu tür kstahlıklara maruz kalmayacaksınız. Bayan

Polehampton'ın size davrandığı gibi davranmaya hakkı yoktu ve ben de ona yazıp söyleyeceğim."

"Ya Janetta evde kalırsa," dedi karısı yakınlıkla, "müzik öğretmeni olarak kariyeri ne olacak? Burada ders alamaz ve masraf da var..."

Bay Colwyn biraz hiddetle, "Umarım hayatta olduğum sürece kızımı yanımda tutabilirim," dedi. "İşte, canını sıkma sevgili çocuğum," ve elini şefkatle Janetta'nın omzuna koydu, "kimse seni suçlamıyor ve arkadaşın belki de aşırı sevgiden yanıldı; ama Bayan Polehampton" -enerjiyle- "bir kaba, çıkarıcı, aptal yaşlı kadın ve onunla bir daha ilişkiye girmene izin vermeyeceğim."

Sonra odadan çıktı ve Janetta, Georgie ve Tiny aynı anda ona sarıldıklarında ve Jinks dizine bir dövme yaptırdığında, gözlerindeki yaşları bastırmaya çalışarak gülümsemek için elinden geleni yaptı.

"Pekala," dedi Bayan Colwyn hüzünlü bir şekilde, "umarım her şey en iyisi olur; ama Bayan Adair'in senin için okuldan atıldığını ya da senin atıldığını düşünmek hiç de hoş değil Janetta. tabiri caizse karaktersiz çalışma.

"Eminim babam asla böyle bir şey önermez," diye parladı Janetta; ama Bayan Colwyn karşı çıkamadan, kayıp Nora'nın içeri girmesiyle dikkat dağıtıldı ve tüm tartışma daha uygun bir ana ertelendi.

Çünkü Nora'ya bakmak tartışmayı unutmaktı. Bayan Colwyn'in ikinci çocuklarının en büyüğüdü - henüz on yedi yaşında bir kızdı, Janetta'dan daha uzun ve daha zayıftı, olgunlaşmamış bir genç kızın inceliğine sahipti, ama açık tenli ve altın-kahverengi saçları o kadar doğal bir şekilde kıvrılmıştı ki, küçük erkek kardeşin o güzel buklelerle ilgili ifadesi kesinlikle bir iftira olmalıydı. Canlı, dar, küçük bir yüzü vardı, bir çocuğunki gibi iri gözleri vardı - yani, bazı çocukların gözlerinde görülen şeffaf bir görünüme sahiptiler, sanki tek bir yıkamada gölgesiz renk verilmiş gibi. . Çok güzel gözlerdi ve önemsiz bir kişiye ait olsalardı önemsiz olabilecek bir dizi oldukça küçük özelliğe ışık ve ifade veriyorlardı. Ama Nora Colwyn hiç de önemsiz değildi.

"Güzel arkadaşların gitti mi?" dedi, alarm taklidi yaparak odayı gözetleyerek. "O zaman içeri girebilirim. Nasılsın, Janetta, göz kamaştırıcı ışıklı koridorlarda kaldıktan sonra?"

"Saçmalama, Nora," dedi kız kardeşi, Helmsley Court'taki odaların dingin güzelliğini ve Leydi Caroline'ın gümüş aksanlarını anımsamak için ani bir hareketle. "Neden daha önce aşağı inmedin?"

Nora, onu öperek, "Canım, asilzadelerin ve eşrafın kapıyı engellediğini sanıyordum," dedi. "Ama madem gittiler, sen de benimle yukarı gelip eşyalarını çıkarsan iyi olur. O zaman çay içebiliriz."

Janetta itaatkar bir şekilde kız kardeşini, Janetta evdeyken her zaman paylaştıkları küçük odaya kadar takip etti. Sıradan gözlere çok çıplak ve ıssız görünebilirdi ama kız, tüm genç yaratıkların ev adını taşıyan her şeye duydukları zevkin heyecanını hissetti ve lüks yatak odasında yaşamadığı bir tatminin farkına vardı. Helmsley Mahkemesinde. Nora, şapkasını ve pelerinini çıkarmasına ve kutusunu açmasına yardım etti, bu arada Janetta'nın dönemin bitiminden üç hafta önce dönmesine yol açan tüm olayların ayrıntılı bir şekilde anlatılması konusunda ısrar etti ve söylediği şeye kahkahalarla güldü. "Bayan Poley'nin yenilgisi."

"Ama cidden Nora, babam Worthing'e gitmeme izin vermezse ben kendimle ne yapacağım?"

Nora canlı bir sesle, "Çocuklara evde öğret," dedi; "ve beni onlara bakma zahmetinden kurtar. Bunu çok isterim. Ya da kasabaya birkaç öğrenci getir. Adair'ler seni mutlaka tavsiye edeceklerdir!"

Adairlerden gelecek olası yardıma bu sürekli atıfta bulunulması Janetta'yı biraz rahatsız etmedi ve çaydan sonra babasıyla konu hakkında birkaç söz almak için ameliyata gitme fikriyle mücadele etme fikri vardı. Ancak ilk sözü oldukça farklı bir konudaydı.

"İşte güzel bir kazan dolusu balık, Janet! Brands yine geri döndü!"

"Leydi Caroline'a dediğini duydum."

Bay Colwyn aniden, "Mark Brand annenizin kuzeniydi," dedi; "ve çok kötü. Oğullarına gelince, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum - kesinlikle hiçbir şey. Ama anneleri..." anlamlı bir şekilde başını salladı.

Janetta, "Onları bugün gördük," dedi.

"Ah, böyle bir kaza onun için şok olur: Güçlü görünmüyor. Bana son iki gündür kaldıkları 'Palyaço'dan yazdılar; bazıları

Brand Hall'un drenajıyla ilgili soru. Crown'a gittim ve onları gördüm. Yakışıklı bir adam."

Janetta, Leydi Caroline'ın sert sözlerini düşünerek, "Pek hoş bir ifadesi yok," dedi; "ama ben - sevdim - yüzünü."

"Huysuz görünüyor," dedi babası. "Ve bana pek nezaket gösterdiğini söyleyemem. Zavallı annenin öldüğünü bile bilmiyordu. Bir aileden ayrılıp ayrılmadığını hiç sormadı."

"Ona söyledin mi?" diye sordu Janetta, bir duraklamadan sonra.

"Hayır. Zahmete değer olduğunu düşünmedim. Onunla tanışmak için can atmıyorum."

"Sonuçta, ne önemi var?" dedi kız ikna edici bir şekilde, çünkü onun yüzünde bir hayal kırıklığı gölgesi gördüğünü düşündü.

"Hayır, ne önemi var?" dedi babası birden neşelenerek. "Birbirimizden memnun olduğumuz sürece, bu dışarıdaki insanların bizi rahatsız etmelerine gerek yok, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Janetta. "Ve... bana kızgın değilsin, değil mi babacığım?"

"Neden öyle olayım Janet'ciğim? Bildiğim kadarıyla yanlış bir şey yapmadın. Herhangi bir suç varsa Bayan Adair'e atfedilir, sana değil."

"Ama öyle düşünmeni istemiyorum baba. Bayan Adair, dünyadaki en iyi arkadaşım."

Ve pek çok tekrar etme fırsatı buldu; Bayan Colwyn ve Nora onu selamlarken hissettikleri duyguyu tekrarlamakta gecikmediler; İstediklerini elde ettiklerine göre artık onun hakkında herhangi bir bildirimde bulunmadılar.

Janetta, arkadaşı için cesurca ayağa kalktı, ancak Margaret'in eve döndüğünden beri ona yazmamış veya onu görmeye gelmemiş olmasını biraz zor hissetti. Leydi Caroline'ın kızıyla arasını düzeltmek için onu biraz feda ettiğini tahmin etti ve tahmininde neredeyse haklıydı: Janetta'yı gitmeye kararlı, Margaret'i ihmal etmeye ve onun isteklerine uymamaya kararlı olarak temsil etmişti. ; ve sonuç olarak Margaret'in ona biraz gücendiğini. Arkadaşına sevgi dolu bir mazeret notu yazdı ama Margaret cevap vermedi.

Genç bir arkadaşlığın ilk şevkiyle, Janetta'nın kalbi bu sessizlik yüzünden sızladı ve geceleri Nora'nın çatı katındaki küçük beyaz yatağında yatarken (çünkü gündüzleri

meditasyon yapmaya vakti yoktu), hayatın pürüzsüzlüğü üzerine derin derin düşündü. Adairlere ve onu güvence altına almak için aldıkları araçlara gerekli görünüyordu. Genel olarak, yaşamları